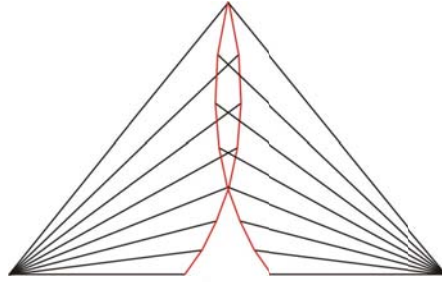

Dušan R. Ninić

S a z n a n j e

Ili nastavak romana o nečemu što se nikada nije dogodilo, niti će se dogoditi, ali oduvek postoji

***Jer će tada biti nevolja velika
kakva nije bila od postanka sveta do sada niti će biti.
I ako se ne bi skratili oni dani, niko ne bi ostao;
ali izabраниh radi skратиće se oni dani.***

(Dvadeset i četvrto poglavlje *Matejevog jevanđelja*)

Hladan vetar je nosio poneki požuteli list i lepio ga na mokro vetrobransko staklo. Kiša je prestala, ali je izmaglica pojačavala sumoran utisak celog kraja. Stojan upali svetla. «Kako je odjednom postalo mračno». Brojke na brzinometru udobnog džipa svetlele su pomalo neprirodnom zelenom bojom. Stojanu prođe kroz glavu da bi bilo jako lepo kada bi neko napravio te sprave malo humanije i prirodnije. U trenu mu svu pažnju zaokupi nešto crno što hitro kliznu preko pustog drumu ispred njega. Da li je to vetar preneo neku veliku krpu ili nešto slično? Svu pažnju usresredi na put, ali farovi su osvetljavali samo ravan, mokrar asfalt pred njim.

Polako se penjao uzanim putem prema Rtnju kada iza sledeće krivine ponovo nešto prelete ispred njega i za tren mu zatvori ceo vidik. «Ćebe, baš na to liči. Kao da mi je neko bacio staro Ćebe na prednje staklo. Šta li se ovo dešava?» Kapljica hladnog znoja mu kliznu niz slepoočnicu.

»Šta mi je ovo trebalo? Bože, zašto smo baš ovde morali da se nalazimo i to tako naprečac?« *Opet, po ko zna koji put, je Stojan sebi postavio to pitanje.*

»To mora da je ovde«. - pomisli. Naglo prikoči i skrenu sa glavnog puta. Farovi osvetliše staru vodenicu. Žurno ugasi svetlo, jer nije hteo da privlači nepotrebnu pažnju. Lepljivi mrak oko njega, remetio je samo tihi brum motora. Opreza radi, nije smeo da ga ugasi. Otvori prozor i zadovoljno udahnu planinski vazduh pun mirisa raznih trava. Ali, ipak mu je nešto bilo čudno. Napokon shvati da je napolju bilo nekako isuviše tiho. Nije se čuo ni mali potočić koji se lomio na ukočenim lopaticama stare vodenice. Da li ovo nije nečija neslana šala? Platiće mi onaj Đorđe. Polako je u njemu rasla plima tihog besa. Sa druge strane, misao da se posle toliko vremena javila Acim. Tako mu je preneo Đole. Valjda zna šta radi. Ali čudno je što se javila baš njemu, što ne meni direktno?

Zašto je insisitrala da drugi u odeljenju za to ne znaju.

Previše pitanja, bez odgovora, pokrenulo je neki vrtlog u njegovom stomaku. Motor odjednom stade i on se užasnu kada shvati da se celo vozilo polako diže od zemlje. Tek tada primeti da je iznad njega bešumno lebdeo ogromna leteći objekat tamnih braonkastih boja, tako da se jedva i razaznavao na crnom nebu. Neverovatan nalet straha mu prostruja kroz telo, poče u sebi molitvu: *Isuse Hriste, Sine Božiji, pomiluj me grešnog.* Sledećeg trenutka on se onesvesti.

- Ne plašite se, dobro nam došli!

Stojanu dopreše do uma ove reči i on sa naporom otvori oči. Shvati da sedi udobno zavaljen u nekakvoj fotelji boje meda, u prostoriji u kojoj nema zidova i plafona. Samo sjajni crni pod, kao od stakla, koji se gubi u mraku oko njih.

- Da li vam je dobro?

- Da, hvala. - drhtavim glasom odgovori Stojan i udobnije se namesti u fotelji.

Pred njim je stajala visoka figura vitkog muškarca obučenog u dugu odoru boje prezrelog lešnika. Nešto slično odeći nekadašnjih kaluđera i srednjevekovnih velikodostojnika. Jedino je od te predstave odudarao masivni sivi kajiš pun izbočina koje su ličile više na nekakvu kontrolnu dugmad nego na odevne ukrase.

Stojanu se osoba pred njim učini istovremeno i nekako daleka i familijarno bliska. Pokuša da ustane, ali su mu noge još bile previše teške i on se ponovo zavalj nazad.

- Ne žurite, odmorite se... Nego, da vam se predstavim. Ja sam Omo vrhovni sveštenik, zapovednik Instituta zaduženog za razvoj novih civilizacija. Nalazite se u bazi na vašem Mesecu.

- Ne razumem. Pošao sam na sastanak sa Acim. - izgovori Stojan i u trenutku se pokaja što je pomenuo ime velike sveštenice.

- Mi smo sve to inscenirali kako bi ste došli na zgodno mesto za transport. Nemojte se ljutiti zbog ove neiskrenosti, ali ne biste drugačije pristali. O nama ste do sada imali samo negativnu sliku. Sa vašeg, stanovišta krajnje opravdanu. Naši ratnici su ispoljili više nego nepristojno ponašanje. Zapravo krajnje nesnalaženje u poslovima politike i sociologije mladih civilizacija.

- Ko ste vi, zapravo?

- Zmijoliki. - tu poče Omo slatko da se smeje. - Tako ste navikli da nas zovete. To su nas nazvali oni sa Rtnja. Ovo nije moje pravo lice. Zapravo i ova figura koju sada vidite pred vama je samo hologramska projekcija. Nisam hteo da vas plašim. Naša lica ne odgovaraju vašem poimanju lepog. Ima vremena, upoznaćete nas bolje. Bar se nadam. - na kraju se isrpavi Omo.

- Uхватili ste me na prevaru. - tiho izusti Stojan, ali u njegovom glasu se osećala plima besa.

- Nemojte tako. Nismo vam neprijatelji. Dokazaćemo to vrlo brzo. Bićete bezbedno vraćeni. Ali, hteli smo direktan kontakt, bez posrednika - da možemo da se izvinimo i otpočnemo novu etapu u našim odnosima. Moram vam priznati da smo vas potcenili. Napravili ste neverovatan civilizacijski skok. Naravno oni sa Rtnja su vam pomogli, ali je zapravo prvi korak vaš. Mogli ste otići tako i do bilo kog drugog kompjutera u galaksiji. Ono mentalno povezivanje sa mašinama je stvarno dobra ideja. Doduše uobičajena na nekim višim nivoima, ali od vas to nismo očekivali. Zato zavređujete svu našu pažnju. Ene nije mogao da shvati veličinu vaših postignuća, a još se i uplašio onih sa Rtnja. Išao je iz greške u grešku, što je rezultiralo... Znae već kako. Ali da ne dužim priču... Vrhovni savet je odlučno stao na stanovište da se to mora ispraviti. Stalo nam je do vas. Namamo vremena za neke nove pogreške. Sprema se, izgleda, nova vremenska oluja koju će prouzrokovati platneni... - Tu zastade. - No, još je rano za to, na vreme ćemo vas upozoriti.

- Znači, nudite saradnju, ako sam dobro shvatio? Ali, šta ste ono rekli, ko su ti platneni? - upita Stojan već kompletno oporavljen i bistre glave.

- Potpuno je tako, nudimo vam potpunu i otvorenu saradnju. O oluji ćemo kasnije i platnenima. To su vrlo specifična jednodimenziona bića. Nećemo vas sada dugo držati, ali ako se slažete postavili bismo naš komunikator u vašem centru - kako vi to zovete: Odeljenje u Ovalnoj sobi. Da li sam se dobro pripremio? Tako zovete ta mesta?

- Baš tako. Vidim da ste nas podrobno proučili.

- Shvatili smo ovo vrlo ozbiljno. Da li se slažete da omogućimo stalnu komunikaciju?

- Ne verujem baš da imam neki izbor, ali nikad nismo odbijali ponuđenu prijateljsku ruku. - odgovori Stojan pokušavši da zadrži njegov diplomatski duh čak i ovim okolnostima.

- Bićete uskoro vraćeni u vaše uobičajene koordinate. Mislim u vaše vreme i u vaše vozilo. Moram vam reći još ovo - da pošto ste napravili već toliki skok u civilizacijskom

smislu, podržaćemo vas u tim nastojanjima da eventualno ne biste upali u neke zamke i devijacije. Molim vas da nam još jednom oprostite na ovoj grubosti, ali mislim da je bila neophodna. – Zastade... – Najveća opasnost vam sada pretila od vas samih. Odnosno od toga da vaše nedovoljno razvijene etičke norme potencijalno mogu da uslove zloupotrebu velikih sila kojima sada možete upravljati. Dogovorićemo se kako da vam tu na najmanje bolan način pomognemo.

*

- Lili je dobar poznavalac Teslinog rada i to više njegovog literarnog dela. Mislim onog koji nije baziran na fizici i struji.

- Znaš da ne voli da je tako zovemo. - primeti Goran.

- Pa i ne zovemo je, šalim se. Uostalom šta fali? Baš je simpatično.

- Ne znam zašto, ali kad već ne voli, mislim da je red da to poštujemo.

- De polako, nemoj odmah da skačeš - kroz smeh odgovori Vojkan.

- Neverovatno je kako je otkrila te njegove radove - zamišljeno, više za sebe, procedi Goran.

- Nismo znali za takvog Teslu. Niko nije znao. Nego, Gorane, nisi mi nikada ispričao kako je ona sve to pronašla?

- Mislio sam da znaš. Zar je nisi pratio?

- Ne, nije bila u krugu interesantnih za nadzor.

- Bili smo u Teslinom muzeju. Pozvao sam je da mi pravi društvo. Dosadno letnje popodne. Slučajno smo se sreli na ulici ispred ulaza. Započeli smo priču bez kraja - onako kako to već kod nas ide. Predložio sam joj da sa mnom uđe unutra da ne stojimo na suncu. Prihvatila je i to je pokrenulo ceo lanac drugih slučajnosti. Da je tu nisam sreo i pozvao, ko zna koliko bi još ti spisi sedeli u prašini. Nisam ti rekao. Bio sam pošao da proverim šemu onog malog uređaja za regulaciju krvnog pritiska. Nije mi se nešto slagalo i hteo sam da ponovo vidim originalnu Teslinu šemu. Ušli smo. Nada nije bila tamo i brzo smo se zagnjurili u brdo papira u arhivi. Sada se setih - Ljilja je bila neverovatno nervozna. Sećam se, trgla me je iz razmišljanja i oštrim glasom je rekla: »On je najdraže stvari pisao ćirilicom i vrlo sitnim rukopisom«.

Pogledao sam je sa čuđenjem i ona počela da se izvinjava što me uznemirava i nastavila je da kopa po prašnjavim omotima punim starog papira.

- Šta će ovo ovde? Božanstvena liturgija? Takav naslov... Šta Tesla ima sa tim?

- Gde si to našla? - odgovorih joj pitanjem.

- Ovde, bilo je skroz gore. Daj mi neku krpicu.

- Imaš, tamo levo.

- Teško je, ovde ima deset kila.

- Ovo je Teslin rukopis? - upitah.

- Nisam znala da se i time bavio. Moram to da vidim.

Neko vreme je ćutala i ja sam skoro završio, kada ona naglo viknu, skoro jauknu.

- Nemoguće... Stvarno, ovo je nemoguće. Da se on i time bavio i to na takav način. Ovo će promeniti mnogo toga. Svi su se uvek bavili Nikolom samo kao fizičarem, ali on je bio i izuzetan duhovnik. Kakav divan topao tekst. Na tako lepom srpskom jeziku. I to još o čemu - o Božanstvenoj liturgiji.

Sad sam se već i ja bio zainteresovao i počesmo da kopamo po tom delu velike police. Tako je sve počelo...

- A šta kaže Toša? - upita Vojkan.

- On je bio oduševljen. Znaš da je proučavao Božanstvenu liturgiju sa njenog energetskog stanovišta i ovo mu je dobro došlo. Ukazivao nam je stalno na tu Teslinu stranu ličnosti. Nego, sećaš se da nam je podvlačio da postoji neka veza između Ljilje i Tesle, koja ide iz njenog ranijeg života kada je bila Teslin savremenik. Znali su se - i mnogo više od toga.

- Da li je Toša mislio da mu je bila ljubavnica?

- Neće biti da je baš tako rekao. - odgovori Goran.

- Dobro, znam, nije on tada više hteo da ima ljubavnice, ali bila je zaljubljena u njega. - ispravi se Vojkan.

- Ipak mi je to nekako čudno - tako brzo ponovno rođenje? - upita Goran i nastavi - Da li je Ljilja svesna te svoje inkarnacije?

- Nije to neuobičajeno, mislim tako brzo rođenje. A da li je svesna...? Verujem da nije. Ne znam. - odgovori Vojkan.

- Odakle Toši te informacije. Gde je samo sve to pokupio?

- Nemam pojma. Valjda sa Rtnja. Znaš da je u poslednje vreme stalno tamo.

- A kako i oni to znaju? - bio je uporan Goran.

- Pratili su Teslu. I dan danas ga prate. Mislim, njegov duh je izašao van lanca inkarnacija.

- Reče da nisu bili ljubavnici. U kakvoj su vezi bili?

- To ne znači da nije bilo ljubavi. Nije bilo telesne ljubavi. Ti bar znaš kolika je moć romantične ljubavi - mislim u srednjovekovnom, viteškom smilu.

- Dobro, Vojkane, i što je to sada važno?

- Kako da nije. Stvarno si nekada nenasan sa tim nepoverenjem - moram da ti sve nacrtam. Toša kaže da Tesla preko Lili danas utiče na mnogo toga u Srbiji. Da je on pomogao i osnivanje Štajnerovog instituta u Beogradu, zatim Instituta za proučavanje vremenskih fenomena, kao što je i preko Stojana uticao na osnivanje ovog našeg odeljenja. Znaš već?

- Nego, što je nema. Da li si joj dobro objasnio gde stanujem?

- Ne davi. Svakako da jesam... Evo neko zvoni, mora da je ona. Bolje idi otvori.

Goran ode do ulaznih vrata, proviri kroz špijunku i otvori vrata.

- Zdravo, uđi.

- Zdravo, baš su ti naporne ove stepenice. Ne radi lift. Žurila sam jer kasnim.

- Daj mi mantil, uđi!

- Zdravo Vojkane, kako si?

- Hvala, dobro - odgovori ovaj. - Već smo se zabrinuli što te nema.

- Znam da kasnim, izvinjavam se, zadržala me ćerka. Sutra ima pismeni iz nemačkog.

Onda gužva u saobraćaju...

- Ne moraš da se pravdaš. Nego, šta piješ? - upita Goran.

- Neki sok, žedna sam. Dosta je toplo napolju, a ja sam žurila... Kakvo ti je ovo cveće? Baš je lepo.

- Ovaj korov zoveš cvećem? - kroz smeh upade Vojkan i nastavi - to je primer Goranovog smisla za crni humor. Drži to čudo u sobi. Samo da znaš da je otrovno. Nemoj da ti skuva čaj od njega.

- Bobice su mu zdrave i pune vitamina C. Sama biljka jeste otrovna, ali ne i plod. To je Ljoskavac¹. - odgovori Goran ulazeći sa sokom i nastavi - Meni se baš sviđa, Vojkan se ne razume u cveće. Čim nema hard-disk i još se zaliva vodom, a ne pivom - to je van njegovog interesovanja. Izvoli sok.

- Hvala. Nešto ste mi bili danas tajanstveni? Šta ste hteli da me pitate?

- Ma ne. Toša je otkrio nešto interesantno. - odgovori Goran.

- Šta? Ne razumem. Prvo me ti zoveš od jutros, pa onda Vojkan. Nisam vas još vidala tako nervozne. Uostalom ko je taj Toša?

- Duga je to priča. - počeo Vojkan malo nategnuto i nastavi - To je naš zajednički prijatelj iz Zaječara. Nisi imala prilike da ga upoznaš. Ima slična interesovanja kao i ti. Mislim na spoznaje sa one strane ogledala, kako to Toša voli da kaže. Dobar je poznavalac Štajnera.

Na ovo poslednje Liljana oštro pogleda Vojkana:

- Kako to da ga nisam ranije upoznala. Što mi ga niste predstavili. Sigurno je dolazio u Beograd?

- Sve u svoje vreme. - odgovori staloženo Goran. - Radili smo sa njim pre nekoliko godina na jednom projektu. Znaš one naše pokušaje oko teleportacije i materijalizacije

1) Ljoskavac - (*Physalis alkekengi*) - višegodišnja zeljasta biljka iz porodice Solanaceae. Stablo prosto ili granato, visoko 25-100 cm, listovi široki, jajasti, po obodu celi ili talasasti, cvetovi beli, plod crvena ili narandžasta bobica obavijena opnatom narandžasto-crvenom čašicom u obliku kese. Otrovnost su svi delovi biljke osim bobice, jer sadrže alkaloid fizalin. Bobica je jestiva, bogata vitaminom C i limunskom kiselinom.

predmeta. Tu nam je bio jako koristan, iako nije fizičar. Ali sve je to malo zastalo, pa se duže nismo videli. Nego, juče se iznenada javio sa jednim interesantnim saznanjem.

- Nešto mnogo okolišaš Gorane. Nikako da pređeš na stvar. Niste mi još rekli zašto ste me zvali. Da li Toša ima neke veze sa tim?

- Ima, on je to i otkrio na Rtnju. - prekide je Vojkan i u trenu shvati da nije trebalo da pominje planinu.

- Tek sad mi ništa nije jasno!

- Zvali smo te kako bismo mogli da te upoznamo sa određenim činjenicama. Da bismo te uključili u neke projekte, a sada se malo ustručavamo... - preseče Goran. - Stvar je prosta. Toša je otkrio da je tvoja prethodna inkarnacija bila u bliskoj vezi sa Teslom i da on i dan-danas preko tebe utiče na pojedine stvari ovde. Primera radi, ono tvoje osnivanje Štajnerovog instituta prošle godine je njegovo delo. Verujem da toga nisi bila svesna, a verovatno nam nećeš ni poverovati.

Na ove reči Liljana ispusti čašu koja se otkotrlja daleko od nje. Žuta tečnost ostavi pravilan trag na tepihu. Nikola ustade iz svoje duboke kožne fotelje i pruži joj maramicu uredno složenu i sa pomalo ostrim ivicama koje je pegla ostavila na pregibima. Blistala je belinom i mirisala na svežinu malog potočića blizu rodne kuće.

- Ne plaši se, trebalo je da te upozorim. Njihovom pojavljivanju uvek prethodi kratak prasak. To je mala devijacija u prostor-vremenskom kontinuumu, ali ništa opasno. Pojaviće se za nekoliko minuta. Hteo sam da te upoznam sa njima...

- Isflekala sam tepih. Izvini... Šta reče, sa kim da me upoznaš?
- To su moji dobri prijatelji. Dolaze iz budućnosti.
- Zar je to stvarno moguće? Mislila sam da je to samo teorija.
- Znaš dobro da ništa nije samo teorija- - odgovori Nikola kroz smeh.
- Naročito kod tebe. Nego, nisi mi rekao ko to dolazi?
- Naši ljudi iz Beograda, samo iz 2008.godine.
- Kakav je to miris?
- Da, i to je propratna pojava, pored praska, ali se ne oseća uvek.
- Da li se varam ili se to oseća karamel mleko?
- Da, to je to, evo ih, sedi! Ne plaši se.

Nikola se povuče korak unazad da oslobodi prostor na sredini sobe. Vazduh se nekako čudno zatalasa. Ne samo vazduh već i sama slika predmeta u sobi, kao da su bili odraz na površini neke mirne vode na koju je bačen kamenčić. To je trajalo samo nekoliko sekundi i ubrzo su ispred Nedice i Nikole stajala dva muškarca u srednjim godinama.

- Dobar dan. – prvi progovori Nikola posle trenutka tišine. - Dobro došli. Da vas upoznam... Ovo je Nedica, moja dobra prijateljica, prošle godine je došla iz Srbije. A ovo su gospoda Goran i Vojkan iz Beograda. Sedite gospodo. Izvolite.

- Dobar dan. - prvi progovori Goran. - Drago mi je da se ponovo vidimo. Ne bismo hteli da vam dosađujemo, ali... – zastade - bila nam je hitno potrebna mala konsultacija oko jednog projekta na kome radimo.

- Nemojte se pravdati, izuzetno mi je drago da vas vidim. U svako doba su vam otvorena moja vrata – i počeo da se smeje – ne radi se baš o vratima, ali...

- Hvala vam, vrlo ste ljubazni, uključi se Vojkan. Ali ovaj put smo morali doći izvan planiranih susreta jer... - zastade - desilo se dosta toga u budućnosti. Možda ste nešto i videli, ali poslednjih godina, mislim našeg vremena, došlo je do susreta ... ne znam kako bih rekao... više civilizacija iz prošlosti i budućnosti. Naša grupa, znate, Odeljenje – počeli smo da radimo probe sa teleportacijom i materijalizacijom i umalo da svi nastradamo, ali pomogli su nam naši prijatelji sa Rtnja i spasili nas u poslednji čas.

- Mislite na Acim i njene sveštenice? - upita Nikola.

- Da, nisam znao da ih poznajete!

- Sretali smo se, ali sad to nije važno, nastavite molim vas.

- Tu su i Zmijoliki – mi ih tako zovemo. To je vanzemaljska civilizacija, reptilna vrsta. Bili smo u lošim odnosima, pa smo im dali taj pogrdan naziv. Sada smo uspostavili direktan kontak i izgledili odnose. Ko zna na šta će to da izađe, ali ... videćemo! Tu su i prijatelji iz prošlosti, zapravo naše inkarnacije iz prošlosti Ata i Iva. Napokon, i Elim i Elud. I da sve ne nabrajam, zapravo je važno nešto drugo – Vojkan zastade – svi oni sa sobom nose i svoja znanja. Pitanje je kako i koliko to prezentirati našim savremenima. Moram vam reći da nismo baš mnogo napredovali na etičkom planu od vaših vremena do danas. Vama predstoji jedan veliki rat. Odjednom je na nekolicinu ljudi pao teret da odlučuju o daljem toku naše civilizacije. Znae da ne možemo deliti sva ona otkrića ni sa kime.

- Da li treba da pričaš o budućnosti? – prekide ga Goran.

- Ništa zato. – Nikola odmahnu rukom. - Išao sam ja u budućnost, znam šta nas čeka – pomirljivo reče on.

- Hteo sam samo da kažem da se malo šta promenilo za ovih pedeset i kusur godina. Osnovna je dilema kod nas – ali i kod ovih došljaka – koliko servirati od novih tehničkih unapređenja relativno primitivnom umu Zemljana? Kako unaprediti prvo duh i etiku

postojeće civilizacije, da bi mogla da prihvati upravljanje za nas nepojmljivim silama, a da se to ne zloupotrebi i uništi sav živi svet.

- Hoćete moje mišljenje?

- Da. – kratko odgovori Goran. - Mislili smo da vas čak pozovemo da nam se priključite i da prisustvujete našem sastanku. Predstoji nam veliki skup svih predstavnika. Ako biste mogli da dođete...

- Možda ste u pravu, ali to nije moj sistem rada. Više volim da budem u senci. Biću ja već na neki način prisutan, ali se ipak ne bih pojavljivao lično. Ne znam... Možda, razmisliću. Valjda vam je i do sada bilo jasno da sam ja uplivisao na mnoge događaje u vašem vremenu. Mislim na pomoć koju sam vam pružao oko eksperimenata. Vi ste Gorane to odavno osetili. A što se tiče prvog dela vašeg pitanja – teško je dati prost odgovor, ali su dve stvari sigurne. Ne treba juriti samo za tehničkim unapređenjima. Mnogo je važnije unaprediti sebe i podići nivo sopstvene energije. Mislim na svakog pojedinca. Vaš Toša je započeo raspravu na tu temu, ali ima tu još mnogo da se radi. Drugo, početkom vašeg veka sve će se više voditi borbe. Ne za teritorije, kao do sada, već za prostor i prevlast u vremenu. Nisam siguran da možete da me shvatite, ali sama činjenica da ste vi sada ovde i da me pozivate u dve hiljade i osmu godinu na sastanak, ilustruje vam ono o čemu pričam. Ko gospodari vremenom, gospodariće i svim ostalim. Morate poraditi na sebi. Uspeli ste da materijalizujete određene stvari uz pomoć mašina, ali ne treba da vam to bude cilj, uspećete tek kada to budete uradili samo sopstvenim mislima.

- To je nekada davno pokušao Elud i nije uspeo. – prekide ga Vojkan.

- Ne znači da Toša to neće moći da uradi, ako njegova nekadašnje inkarnacija nije uspela... – Nikola počne zagonetno da se smeje.

Vojkan i Goran se pogledaše, ali ostaše nemi. Nikola pogleda prema Nedici. Ona je bleđa nepomično sedela u svojoj fotelji.

- Zapostavio sam svoju gošću. Ovo je za nju ipak nešto novo. Ne ljuti se molim te. Ali prisustvovala si nečemu što će jednog dana biti sasvim obična stvar. Mislim na ovakva putovanja kroz vreme.

- Ništa, hvala na brizi – jedva čujno progovori ona.

- Tvoja sledeća inkarnacija će se aktivno uključiti u ove događaje o kojima pričamo... Možda nije uputno da kažem više, ali u svom sledećem životu ćeš se znati sa ovim ljudima i pomoćićeš im oko nekih vrlo važnih stvari.

- Ali, to nije tako daleka budućnost, zar ću tako brzo... zar ću... – prekide je jak napad kašlja, ona pokri lice maramicom i izađe iz sobe.

- Znate, bolesna je, ima sušicu. – jedva čujno izgovori Nikola, a iz njegovog oka kao da je svaki čas mogla da pođe kristalna suza.

- Zar ćemo se sresti sa ovom divnom osobom i u našem vremenu? Ko je ona? – upita Goran.

- Već ste se sreli. Ali ne terajte me više da vam pričam. Opasna su ova preplitanja, može doći do nabiranja vremena.

Nedica polako uđe u sobu i uz širok osmeh upućen prisutnoj gospodi, progovori:

- Izvinite, ti moji napadi kašlja su tako iznenadni da ... Izvinite. – ali je novi napad kašlja ponovo presamiti.

- Bože, onesvestila se, a sad i ovaj kašalj. Ljiljo! Ljiljo! – Goran je prihvati i uspravi u svom zagrljaju.

Ona polako otvori oči i malo se pribra pa drhtavim glasom počne:

- Gde sam?
- Nije ti dobro, opusti se. Bože, šta smo učinili? - Vojkan joj priđe i nežno joj dodirnu ruku.

- Dobro sam hvala. Ipak je ovo bio šok. Nije mi se tako nešto skoro desilo. Uglavnom mogu da se kontrolišem. U trenu kada si pomenuo moj raniji život i poznanstvo sa Teslom... imala sam... prenela sam se u taj život i... - »da li smem da im kažem?« - pomisli i nastavi - Prava navala sećanja, samo iz prošlog života. Ili, ako hoćete, kao neka vrsta regresije. Taj Toša je stvarno bio u pravu. Nosila sam to negde u sebi, ali nisam bila svesna. Ovo je neverovatno. Hvala vam na iskrenosti i poverenju, ali sada moram da idem... Stvarno.

- Što se ne odmoriš još malo, ipak si bila u nesvesti - Goran je bio uporan. Ali, i nisi nam sve rekla. Šta si doživela dok si bila u nesvesti?

- Da li nešto sumnja. - pomisli Ljilja i nastavi glasno. - Ne sećam se ničega, ali, verujte, da je ovo jedna velika prekretnica za sve nas. No... otkrićete sve uskoro.

- Idem i ja - ustade i Vojkan.

- Zar me svi napuštate?

- Ispratiću je.

- Nema potrebe, Vojkane. Stvarno.

- Neka, nije mi teško. Još ste slabi.

Goran ih isprati do ulaznih vrata i vraćajući se u dnevnu sobu umalo se ne sudari sa Đurđicom.

- Ideš negde. Mislio sam da si kod drugarice. Kako si to obučena? - upita.

- Idem do Jelene, pa onda idemo u grad. Nego, što ti smetaju moje helanke?

- Ne smetaju meni te tvoje nazovi pantalone.

- Zar sad nisi stavio primedbu na moj izgled. Kako treba da se obučem kad izlazim u grad?

- Ne shvataš. Možeš ti da obučeš šta hoćeš. Niko ti napolju to neće zameriti. Zapravo, - napravi kratku pauzu - problem je u tome što se i ti priklanjaš toj masovnoj, dominantnoj kulturi, ili, bolje reći, nekulturi.

- Tata, sve moje drugarice se tako oblače. Bila bih predmet podsmeha da sad izađem u nekoj pristojnoj haljini do ispod kolena.

- Nemoj da se ljutiš na mene. Ženstvenost, bar kako je ja shvatam, a i većina iz moje generacije, ne sastoji se u pokazivanju golog tela, već u nečem mnogo duhovnijem. Čak prikrivene stvari su po pravilu interesantnije i intrigantnije. Devojka treba da zavede mladića - ako joj je to cilj - nečim što izvire iz njenih očiju, iz njenog srca. Tu leži ono što zovemo duša. Kada mladić spazi devojku, njegov pogled treba da bude privučen njenim licem i da se na njega usresredi, pa sve do grudi koje treba samo da se naziru. Zar ima nešto lepše od devojke u dugoj haljini koja joj naglašava pravilne crte lica i produžava ih i stapa se sa linijom zemlje po kojoj hoda.

- Sad si kompletno odelpio. Zar u kafic da uđem u haljini do zemlje? Daj, molim te.

- Ako ćemo pravo, devojka tvojih godina i ne treba da izlazi u kafane. Ne shvataš. Pokušao sam samo da ti kažem kakav bi ideal ženske lepote trebao da bude onaj kome teži poštena i normalna devojka.

- Znači, ja nisam normalna?

- Sve obrneš naopačke. Tako si isključiva. Hteo sam samo da podvučem razliku između seksualnosti i duhovnosti. Mislim, duhovne lepote. Današnja kultura je pod snažnim uticajem lucifera. Poplava porno filmova na kojima se vaspitavaju današnje

generacije upravo i stvara takvu reakciju. Tako je potisnuta duhovna lepota devojaka i mladića. Naglašava se samo telesna privlačnost. Ako ti obučeš tanke pantalone, mekane, pripijene uz telo - u stvari samo deblje čarape koje izuzetno naglašavaju tvoje obline - to skreće pažnju muškarcima prema donjem delu tvog tela i, naravno, izaziva odgovarajuću reakciju. Zar ti je to cilj? Zar to treba da bude cilj? Tako lepši deo tebe ostaje u senci čulnosti, malte- ne neprimećen. Sve su to đavolska posla.

- Dobro. Možda i ima nečega u tome što kažeš, ali sad stvarno moram da idem. Čakaju me drugarice. Ćao. Vidimo se. - zacvrkuta Đurđica i pođe ka vratima.

- Lepo se provedi. Zdravo. - mirno je pozdravi Goran.

*

Elan sa kojim je Čuvar voleo da radi sa Boškom je bio neverovatan. Posle toliko godina i mašini je prijala promena. Ali baš u toj preteranoj volji su se krile i neke slabosti koje nisu bile opasne, ali su odudarale od njegove poslovične preciznosti. Tako je bilo i sa Boletovom ležaljkom. Posebno za njega pravljenom, ali nikad mu nije bilo jasno zašto je morala biti tako velika. Želeo je da ugodi prispelom mladiću i mislio je da ako je nešto veće, to je odmah i bolje. Ali se ovaj osećao kao dete koje se jadvu popelo u veliku stolicu. Mada, zapravo, ako bi ga neko pitao da li ima nešto što mu u Rtnju smeta, sigurno bi dobio odgovor da je to – kako bi u šali rekao – da mora da priča sa zidovima. Naime, Čuvar nije imao svoj fizički oblik. Acim i ostalim sveštenicama to nije nimalo smetalo, ali neko ko je celi svoj kratki zemaljski život proveo uz kompjuter ili sa vršnjacima, bio je u najmanju ruku razočaran da nema pravog sagovornika. Ali, i to su napokon otklonili. Čuvaru nije bio problem da materijalizuje pored Boška neki zemaljski ljudski lik. Neku osobu. Najviše su vremena proveli dogovarajući se kako treba da izgleda taj lik. Tu je došao do izražaja Boletov otkačeni smisao za humor. Napravili su figuru po liku Bate Živojinovića, starog srpskog glumca, i to tačno kako je izgledao kao glavni lik iz nekada kult-filma «Valter brani Sarajevo».

Bole je dremao zavaljen u ogromnoj lebdećoj fotelji. Trže ga iznenadna pojava krupnog muškarca pred njim.

- Da li si morao tako da me uplašiš?! Zadremao sam.

- Izvini. Nisam računao sa tim da spavaš u ovo doba.

- Nema veze. Šta ima novo? Da li si izračunao sve za onaj vremenski motor?

- Skoro, ali hteo sam nešto drugo... - Čuvar zastade.

- Što se ustežeš?

- Da li si upoznao Tošinu suprugu Selenu? Mislim dok si bio živ. Prekide ga iznenadni napad slatkog smeha.

- Baš ti je štos. Kao sad nisam živ. Ono, i u pravu si. Bože kako je život relativna stvar. Nego da ti odgovorim. Nisam je upoznao. Nisam se ja ni sa Tošom mnogo sretao.

- Proveravao sam je malo u poslednje vreme.

- Zašto? - prekide ga Boško.

- Prekidaš me. Razmišljao sam da je uključim u ovaj naš projekat. Malo imamo pouzdanih ljudskih jedinki na našoj strani.

- Ceniš da je ona pouzdana?

- Ne poznajem je sasvim. Ali ono što sam mogao da vidim je dobro. Ima specifičan algoritam razmišljanja. Vrlo... - zastade - vrlo sistematičan. Bila bi dobar policajac.

- Za ljude se ne kaže algoritam. Dokle da te učim? - Boško poče da se smeje.
- Što si cepidlaka. Znaš šta hoću da kažem. Kompletno sam je skenirao i potpuno odgovara. Možda bi trebalo u nekim segmentima malo i intervenisati, ali to je zanemarljivo.
- Dobro, sigurno da je tako. Ti to mnogo bolje vidiš nego što ja mogu, ali mi, u stvari, nije jasno šta će ti i ona?
- Sa takvim svojim sposobnostima bi bila dobra da se nosi sa onim gušterima. Oni su tu tanki. Mnogo gledaju pravolinijski. Crno-belo.
- Dobro. Kad mi to pričaš sigurno sam ti potreban.
- Naravno. Volim da radim sa tobom. Ipak nemam ja osećaj za, kako bih rekao - ljudskost.
- Ne bih rekao da je tako, ali u svakom slučaju idemo zajedno. Nego kako misliš da je kontaktiramo, a da je ne uplašimo?
- Ne znam. Prvi kontakt i jeste najveći problem. Da li da je dovedemo ovde? – upita Valter.
- Tek to bi je uplašilo. Kako da je pokupiš?
- Da, ali mislio sam možda dok spava. I kad se probudi misliće da je to bio samo san, pa onda polako, još neki san i onda joj reći da i nije sve bilo samo san.
- Znaš da samo san ne postoji.
- Dobro, shvataš šta sam hteo da kažem.
- Naravno, ili da sam ja otišao do nje.
- Da li će ti verovati? Ne verujem. Ili možda preko televizije. Simulirati kao neki program.
- Tek će je to uplašiti. Mislim da je najbolje da joj u snu objasniš o čemu se radi, a onda da ja odem dole i podsetim je na taj san. Tako će mi verovati. – zaključio Boško.
- Biće da si u pravu. To je najbolje. Neki mali šok mora proći, ali jaka je ona, neće biti problema. Videćeš. To je već spremno.
- Ne sumnjam kad ti kažeš. Kad idem?
- Odmah.
- Ali, šta je sanjala, Nisi mi rekao? Pa treba da ga odsanja.
- Nerviraš me. To se sve dogodilo, ako tako hoću, sve je to prošlost. A tebi sam već preneo njen san. Probaj da se setiš!
- Pazi stvarno.

*

- Budi dobar pa mi napokon odgovori na postavljeno pitanje. Koliko još puta da ponavljam? Da li si uspostavio kontakt sa onim divljacima na Zemlji?
- Jesam. Mislim da ništa nisu posumnjali. Oni su ipak jedan dobronameran narod. Uostalom, pa mi smo ih tako programirali. – počeo Omo da se smeje. – Dobri su to momci, moramo im se približiti na lep način i detaljno proučiti dokle su to napredovali u fizici i, najvažnije, ko su ti na Rtnju i koliko su stvarno moćni? Pokazali su da se lako nose sa našim i najmoćnijim flotama. Zato nije uputno ići grubošću kako su naši vojnici obično navikli – i tu pogleda u zapovednika Ene. - Na greškama se moramo učiti.
- Kada ćeš uspostaviti potpun kontak sa tim njihovim odeljenjem, mislim tim ljudima koji su u vezi sa Acim? - upita predsednik vrhovnih saveta.

- Rekoh već da je kontakt uspostavljen. Pokupili smo njihovog zapovednika. Mislim, načelnika tog odeljenja i bio je više nego kooperativan. Ne verujem da će biti problema. Složio se da kod njih postavimo naš komunikator.

- Šta će vam to? - upita Ene. - Odavno je ta primitivna tehnika napuštena.

- Ne budi tako sirov, molim te. - odgovori mu Omo. - Nama nije potreban takav način transporta, ali njima jeste i, još važnije, to je nešto čime im se omogućuje da ispolje gestove dobre volje prema nama i da misle da su učinili bog zna šta.

- Shvatam. Oni će misliti da je to naš jedini način komunikacije i obraćaće pažnju samo na tu kapiju, a nama to daje slobodu da... - poče Ene da se smeje.

- Nemamo mnogo vremena, izgleda da je moguća nova vremenska oluja. Onim idiotoma se to jako svidelo i ako ne uspemo da ih smirimo biće ponovo zakrivljenja vremena i velikih pukotina. Ko zna koje će to sve posledice da ima?

- Ne razumem na koga misliš? - upita zapovednik.

- Na Platnene!

- Kako si rekao – platneni? Ne razumem!

- Jednodimenziona bića iz vremena i upravo im odgovaraju ove pukotine i nabiranje strukture vremenskog korpusa. Dobićete uskoro potpun izveštaj.

- Mene naročito interesuju oni na Rtnju! - uključi se predsednik.

- Sve je to povezano. Ako krene oluja nećemo smeti ni mi da mrdnemo iz ovih koordinata.

- Što ne ostavimo nekog u tim koordinatama. Da stalno bude tamo i ako je nemoguće putovanje, imamo našeg agenta na mestu zbivanja. - predloži Ene. - Ali moramo se više posvetiti onoj sveštenici. Onoj ... kako se zvaše? - Acim. Da Acim.

- I meni su oni najvažniji. - složi se Omo. - Zemljane možemo jednim potezom u svako doba ukinuti, ali do Acim možemo bezbolno doći jedino preko tih ljudi. Preko tog odeljenja u Beogradu.

*

Nalet hladnog vazduha, sa kapljicama kiše pokulja unutra u stari hodnik kada Vojkan otvori masivna hrastova vrata na ulazu. Ljiljana i Vojkan su polako napuštali Goranovu zgradu.

- Reče da si bez kola. Hoćeš li da te povezem? - upita Vojkan.

- Ne znam. Da te ne maltretiram, prošetacu, prijaće mi malo svežeg vazduha do autobuske stanice. Posle svega što mi se popodne desilo... Hvala ti, u svakom slučaju.

- Dobro, zdravo. Izvini, nismo hteli da te toliko prepadnemo, ali potrebna si nam u daljem radu.

- Ništa, ne ljutim se, bilo mi je ovo ipak korisno iskustvo – odgovori Ljilja. - Zdravo. - «Kad bih samo smela da mu kažem! Možda bi i trebalo» - pomisli ona i okrete se za Vojkanom koji je već ulazio u auto.

Ljilja je polako koračala ulicom kada je udari nalet vetra koji je u sebi nosio prašinu sa retkim kapima kiše koja nikako da počne. «Valjda ću stići na vreme do autobusa» - pomisli. U istom trenu kiša krenu iz sve snage, kao da je neko – što bi se reklo – odvrnuo

slavinu. Ljilja požuri dva koraka i skloni se ispod strehe malog kioska sa novinama. «Lepo mi je Vojkan ponudio prevoz, a ja sve da ne budem na smetnji... ova kiša već danima...» - razmišljala je u sebi kad joj pogled privuče naslovna strana «Politikinig Zabavnika» gde je u kosoj šlajfni stajala reklama za novi feljton «Elimov ključ u rukama okupacionih savezničkih snaga u Iraku».

- Molim vas, dajte mi Zabavnik. - obrati se Ljilja prodavcu novina koji je dremljivo pogleda i bez reči joj pruži traženi časopis.

Ona spusti novčanicu, uze list i žurno otvori stranu sa reklamiranim člankom. Ispod naslova, malo krupnijim slovima je stajalo: «*Prošle nedelje su savezničke okupacione snage napokon pronašle dugo traženi Elimov ključ za koji se veruje da je talisman mnogo stariji i moćniji od Svetog koplja Hristovog, i da je zapravo sav rat u Iraku i vođen samo da bi se taj talisman pronašao, što, naravno, zvaničnici Alijanse energično negiraju, tvrdeći da je sve to samo uspeh najnovijih arheoloških istraživanja pod pokroviteljstvom UNESC-a, u novom demokratskom Iraku.*».

Ljilja nastavi da čita dalje, ali je zvuk pridolazećeg autobusa prenu i ona potrča prema obližnjoj stanici.

*

- Ako današnji Eludov eksperiment ne urodi plodom, ili - kako je predviđala velika sveštenica, da će njegova posledica biti samo veliki prasak koji će zbrisati sve živo i otvoriti samo još jedan vulkan - zaklinjem vas da se ponovo okupimo kada se za to stvore uslovi.

Tako je počeo svoj govor Elim pred dvanest sveštenika, potom nastavi.

- Naš posao nije završen. Možda se neko od vas pita kako ćemo se prepoznati. Ne brinite. Već ćemo se nekako prepoznati. I to ne samo nas dvanestorica, već i po još šestoro na svakog od vas koje možete izabrati. Napravio sam astralni svetionik koji će tu stajati vekovima - naravno ako bude potrebno. Odlučio sam da to bude slika današnje procesije do velikog hrama. Ako je ovo poslednji dan, neka nas naš poslednji zajednički čin podseti u budućnosti šta smo uradili. Možda će proći mnogo vekova do tada, promenićemo mnogo života. Verovatno će je Nagard nacrtati, a ostali, kada je budu videli, neće moći da ne osete duh današnjih dana. Tada će doći vreme našeg ponovnog okupljanja. Toliko za sada. Slobodni ste. Odmorite se... Elude, ostani trenutak, molim te!

- Svakako. Ionako je sve spremno.

- Sami smo. – napravi pauzu. – Možda je Acim u pravu.

- Biće sve u redu.

- Ne prekidaj me. Verujem ti ja, ali... veliki je ulog u ovoj igri. Kažem, *možda* je Acim u pravu i ... Video sam šta je uradila. Napravila je odstupnicu za sve njih i prelazi na drugu ravan dok se ne zavši tvoj eksperiment. Ako sve prođe dobro, lako će se vratiti. Razmišljao sam...

- Zašto se ustežeš, nemaš više poverenja u mene!

- Ma ne... Možda. Ne, zašto i mi ne bismo uradili nešto slično? Ne svi. Zato sam i neodlučan. Ako to kažemo svima – teško je izvodljivo sa većom grupom, i obeshrabrujemo ih. Mislio sam da ti i ja i još devetorica – napraviću transfer u pripremi i ako pođe naopako imaćemo vremena da se sklonimo. Šta misliš?

- Možda si u pravu... Ne znam. I ja se plašim, ali...

- Ništa ne smeta biti malo na oprezu. - reče Elim, a maska straha i tuge priguši njegov veći osmeh.

- Svakako. Da li ti treba pomoć oko toga?

- Ne. Imaš ti posla u hramu. Već sam odredio i grupu i lokaciju. Oni to ne znaju i ne moraju znati – ako ne bude potrebno.

*

- Šta si ono rekao? Baš si sad našao da me uznemiravaš!

- Kontaktirali su Stojana.

- Ko?

- Naši "prijatelji" Zmijoliki.

- Ne razumem te. Prekineš me u meditaciji i počneš iz sredine teksta. To ne liči na tebe Čuvaru. Mora da te je onaj luckasti Bole pokvario - Poče Acim da se smeje.

- Jedan od njihovih najvažnijih senatora, lično, zvao je Stojana na sastanak. Zapravo, nije ga zvao. U njihovom stilu, namamili su ga na mesto zgodno za transport i onda prebacili u odgovarajuću dimenziju.

- Skrati malo.

- Dobro. Navodno su hteli da uspostave novi kontakt i to direktno i ne silom kao do sada. Shvatili su da ni njihovi pokusni kunići nisu baš bezazleni, - poče da se smeje - naročito kada imaju nas kao saveznike.

- Da li su ga nešto povredili ili preprogramirali?

- Ne koliko ja znam. Ali sa njima se nikad ne zna.

- Možda su rešili da postanu dobri? - upita Acim kroz smeh.

- Sumnjam. Svu krivicu sada svaljuju na njihove vojnike. Kao Ene je bio siledžija, a sad su oni fini. Rekao bih da kupuju vreme. Na meti smo u stvari mi. Kopka ih ko smo i koliko smo jaki. Kako ne mogu direktno da dođu na Rtanj, idu preko Beograda.

- Biće da si u pravu. Prati dalje šta se dešava. Dogovorićemo se oko najbolje strategije. Rekla bih da vremenska oluja staje. Moćićemo da ponovo uspostavimo kontakt sa Beogradom. Razmišljala sam da na neko vreme vratimo Milicu i Boleta u Beograd. Da li bi transport bio siguran?

- Svakako. - odgovori Čuvar.

- Koristili bi našim prijateljima. Drugo je pitanje kako bi ih tamo primili? Za Nadu bi to ipak bio veliki šok. Da joj se ćerka vrati iz mrtvih i to ovako kao nekakav duh?

- Preboleće prvi šok. Jaka je ona. Ali meni Bole i treba tamo. Već sam sve pripremio za njega.

- Znam, zbog Selene, pričao si mi.

*

Nekako je veselo pucketao sitni šljunak pod malim sandalicama, kao da se raduje svakome detetu koje je izašlo u prirodu tog lepog sunčanog dana. "Trava je baš visoka" - pomisli Vesna prolazeći kroz park. "Bolje da se držim staze. Gde li su moje drugarice? Još ih nema, a dogovorili smo se". Još čvršće steže Lilicu, veliku krpenu lutku, koju je levom rukom privila na svoje dečije grudi. U trenu spazi lepog mladića koji se približavao susednom stazom i osmehnu mu se, ali on je nije primetio. Napokon ugleda svoje drugarice kako se igraju sa velikom loptom i potrča im u susret.

- Nisam vas videla, mislila sam da kasnite.

- Čekale smo te na kapiji, ali ti kasniš. - odgovori joj Persica. - Drži loptu.

Vesna prihvati veliku loptu, ali joj iskliznu iz ruku i odlete dalje. Nije je mogla lako savladati jednom rukom.

- Čekaj me ovde Lilice - zapovedi Vesna spuštajući lutku uz obližnje drvo. Gledaj nas.

Špijunski modul se polako spuštao prema stoletnim krošnjama gradskog parka. Prolazak kroz više dimenzija izazva manje treperenje vremena, ali moćni kompjuter na matičnom brodu to munjevito ispravi, tako da brojni posetioци parka nisu mogli ništa osetiti. Takođe, nisu mogli videti ni samu letilicu.

Zapovednik modula naredi mašini:

- Pripremi sve za ubacivanje životinje sa programskim zadatkom.

- Svakako. Materijalizacija zmiје za četiri sekunde. Parametri podešeni. Unesite završnu naredbu.

- Ne davi, samo uradi to već jednom. Znaš šta smo se dogovorili pre polaska - pomalo nervozno odbrusi Ene.

- Zadatak obavljen. - hladno odgovori mašina.

Ata spazi lepu devoјčicu kako se igra sa svojim drugaricama. Bila je nekako drugačija od ostalih. Zlatna kosa, a ten bleđi.

»Bacaju malo preveliku loptu za njih« - pomisli. Tada se lopta nespretno omače i pođe prema njemu. Ata je uhvati i pruži devoјčici. U istom trenu spazi zmiју u travi - između njenih nogu. Mala sjajna spirala je spretno klizila u vlatima trave.

Ata viknu: »Pazi!« - ali bilo je prekasno. Mala nožica nagazi zmiјin rep, zmiја se izvi i otrovni zubi se, kroz čarapicu, zariše se u njenu petu. Ata pritrča i zgrabi je u naručje.

- Trenutak, gospodaru, očitavam prisustvo nekog astralnog entiteta veštačkog porekla, ali nama krajnje nepoznatog.

- Šta to pričaš pobogu? - upita Ene.

- Veštačko ometanje. Preprogramiranje prostora. Onaj mladić nije trebalo sada da bude tamo. Imao je pre dvadeset i osam minuta po njihovom vremenu preskok

vreme/prostor u trajanju od osam nano sekundi. Prenesen iz jednog dela grada u drugi, u ovaj park.

- Šta s tim?

- Prihvata devojčicu kao što vidiš. Moguće da je spase, nije slučajno ovde.

- Šta predlažeš?

- Za sada je nemoguća ponovna intervencija bez velikih sporednih posledica.

Predlažem povratak i odustajanje od akcije. Možda i neće uspeti da je spasi.

- Dobro, prihvatam. Vodi nas nazad.

- Ne plaši se, biće dobro. Ne plači. Da li te mnogo boli?

- Boli, boli! Mama, hoću kući! – plakala je Vesna sve jače.

»Šta da radim? Ipak je moja kuća najbliža. Majka Vuka će već znati šta treba.« Ata joj maramicom podveza nožicu i potrča prema kući.

- Kako se zoveš, gde ti je kuća?

- Ja sam Vesna. - pomalo tromo odgovori malena kroz plač.

- Nemoj da zaspiš molim te, evo već smo kod mene. Pomoćićemo ti, ne plaši se. Gde reče da ti je kuća?

- Na kraju grada. Živim sama sa mamom. Hoću svoju mamu! - kriknu.

Vesna se za trenutak onesvesti, ali bol u desnoj peti je povratio i ona se udobnije privi uz snažne grudi mladića. "Kako je dobar i lep" - pomisli. "Jao što me ovo boli". Htede nešto da kaže, ali već su ulazili u nekakvu prelepu ogromnu kuću.

- Mama, brzo - povika Ata.

- Šta se desilo, odakle ti to dete?

- Ujela je zmija, brzo.

- O bože - daj da vidim. Dobro da si joj podvezao nogu. Stavi je da legne i ne daj joj da zaspi. Odmah ću doneti melem.

Vuka se posle nekoliko trenutaka vratio.

- Ne plaši se, zlato moje. Bićeš dobro. Sažvaći ovu bombonu. Malo je ljutkasta, ali je mekana. Izvoli.

Vuka malim, oštrim nožićem napravi jedva vidljivi rez preko oba uboda i žurno isisa krv. Zatim pripremljene trave izvadi iz crvene tegle i položi ih na ranu.

Vesna oseti hladnoću na peti od položenih trava i celim telom je prođe neka nezdrava drhtavica. "Gde je moja mama" - sa bolom pomisli. "Kako mi samo nedostaje". Navala suza prekri joj plave okice.

- Tako, samo da to lepo zavijemo. Ne plaši se ništa, idemo kod tvoje mame. - smirujućim glasom prošaputa Vuka.

- Zaspala je - sva gori. Da li će umreti? - jedva čujno izusti Ata.

- Neće. Dobro da si je brzo doneo. Kako samo lepo spava. Ali njeni će brinuti. Znaš li gde stanuje?

- Ne. Samo je pominjala majku.

- Ovde ne možeš više ništa pomoći. Bolje prošetaj i raspitaj se gde nedostaje neka devojčica. Mislim da će to biti na istočnoj kapiji grada, mala žuta kućica u dvorištu.

- Tvoja vidovitost - nepoverljivo reče Ata. - Idem. Dovešću joj majku. Malecka je Vesna, tako reče da se zove.

"To pričaju o meni, o mojoj mami", pomisli Vesna. Tada u uglu spazi nekakvu priliku - bila je to izuzetno lepa i visoka žena sva u nekakvoj svetlo- ružičastoj haljini koja se presijavala kao da je optočena srebrom.

- Ne plači, - obrati joj se - srećom da smo se umešali. Zle sile su htele da te prerano odvoje od ovoga sveta, ali nećemo to dozvoliti. Ne, nećeš umreti malecka, ne plaši se. Vратиćeš se svojoj mami i ovim novim prijateljima. To su Vuka i Ata - on te je spasao. Tvoja sudbina je da pomogneš ovome svetu i ne samo ovome. Uticaćeš na karmu cele galaksije, ali sve u svoje vreme. Sada je sa nama i duh tvoje inkarnacije iz daleke budućnosti. Vidiš ovu lepu devojkicu koja stoji pored tvog kreveta? Sve se to slaže u jedan neverovatan mozaik - korteksi više vremenskih sila života se ponovo sjedinjuju u blistavu palicu večite svetlosti. Kada se probudiš nećeš se ničega setiti, ali jednog dana će ti se pamćenje vratiti i to kroz sve živote. Da si sada umrla, kako su tvoji neprijatelji planirali, onemogućilo bi to i tebe u toj, za tebe sada dalekoj budućnosti da doneseš prave odluke. Moraš se boriti za ovaj veličanstveni narod koji će još mnogo u budućnosti patiti - tvoja inkarnacija, koju vidiš - zove se isto Vesna kao i ti i moraće da - zastade - donese važne odluke. Treba sve svoje sposobnosti da usresredi - kao uostalom i ti - na borbu za oslobađanje od... zmajeva kako ih vi zovete. Drži se pravih, dobrih duhova i služite svom narodu. Još ćemo se mi sresti. Možda ćeš nas jednom i posetiti na Rtnju.

Vesna zatvori oči. "Mora da sanjam, ovo ne može biti istina".

U sledećem trenutku spavala je dubokim snom.

- Evo nas, stigli smo. Majko gde si? - glasno dozva Ata ulazeći u kuću - našao sam Vesninu majku.

Vuka se pojavi na vratima dnevne sobe i kada spazi Milenu kao da je grom pogodi. Nemo se pogledaše, ali vreme stade. More uspomena i sećanja prostruji kroz njihove poglede

- Bože, to si ti?

- Mislila sam da me se nećeš setiti. Mogu li da sednem?

- Svakako, izvoli... Vesna ti je dobro, spava... Sreća da je Ata naišao na vreme.

- Da se sretremo posle toliko godina i to na ovakav način.

- Koliko je vremena prošlo... Bile smo u školi?

- Mnogo... Pokušala sam da zaboravim, ali... - Milena zastade.

- Ti si mene krivila za sve, ali i ja sam bila samo dete, kao i ti. Moj otac je vršio svoju dužnost... Vaše su u to doba histerično progonili. Nadam se da mi možeš oprostiti?!

- Dobro znaš da se ja nikad i nisam ozbiljno ljutila na tebe. Strašna su to vremena bila. Zli vetrovi su nas razdvojili. Uostalom, to smo i predviđale. Sećaš li se seansi sa čašom i slovima?

- Kako je samo čaša letela. Pravo u vis. - poče Vuka da se smeje.
Ata ih je iznenađeno gledao vidno uznemiren neočekivanim obrtom i na kraju se nestrpljivo uključi.

- Dobro, hoće li mi neko objasniti šta se to ovde dešava? - upita on.

- Sine, doveo si mi najbolju drugaricu. Sudbina nas je grubo razdvojila, ali sada i spojila - i to na najčudniji način.

Vesna poče polako da se budi i da razaznaje neke poznate glasove iz susedne sobe. Učiniše joj se istovremeno i uznemireni i radosni. "To je moja mama" - pomisli i povika što je jače mogla:

- Mama, mama!

- Zlato moje, tu sam, ne plaši se, evo dolazim.

Vesnino lice se ozari kada vide majku, pridiže se u krevetu i kada joj ona priđe, čvrsto je zagrli.

- Ovaj bata me je spasao. Tako je dobar. Ali mnogo me je boleleo. Sad je prošlo. Dobro je da si došla. Mnogo vas sve volim. - cvrkutala je Vesna.

- Morate ostati kod nas na večeri. Imamo mnogo razloga da ovo proslavimo. - reče Vuka.

- Da, ali već smo vam toliko bili na smetnji. - snebivajući se reče Milena.

- Kakvi, tako sam srećna što te vidim posle toliko godina. Nećeš mi sada pobeći, pričaj mi šta si radila sve ove godine?

- Duga je to priča i tužna... Sudbina me nije štedela.

Nakon nekog vremena Vesni je bilo mnogo bolje. Mogla je da ustane i postaviše i njoj za stolom. Naravno da je ona bila neka vrsta počasnog gosta. Kod svih je provejavao neobičan osećaj da se mala upravo vratila iz mrtvih. Sa tavana je na brzinu skinuta posebna dečija stolica ostala od Ate kada je bio mali. Omogućavala je da i mali rastom sede lepo za visokim stolom.

- U poslednje vreme Ata je u meni pokrenuo neka osećanja vezana za davna vremena. - poče Vuka - Sigurno se sećaš Milena legende o Elimu i njegovim magovima. Ata i Iva, to je njegov drug, izgleda da su inkarnacije nekih od tih magova. Poslednjih dana, nisam ti to rekla sine, i ja sam imala čudne snove... Mislim da sam i ja bila deo toga. Rećićete da sam sujetna, ali mislim da sam upravo ja Elimova inkarnacija.

- Bože Vuko o čemu pričaš, sva sam se naježila! Pa i ja sam sinoć imala takav san. Bila sam zaboravila, ali sada kada si rekla. Sve je to tako čudno...

- Zar i u ona stara vremena nismo predviđale tako nešto - da ćemo imati astralna otkrića i da smo nekad bile veliki magovi, ili da ćemo postati još veći?

- Dečiji snovi, ali... Ovo je stvarno čudno.

- Ne bih rekla da su to samo snovi. Znaš i sama - bile smo vidovite. Vesna je to nasledila. Posle ovog danas izaćiće mnogo jača i ništa je više neće sprečiti da ispuni svoju sudbinu.

- Mama, nisam razumela: Šta da ispunim? Da li to kada porastem? Plašim se kada tako pričaš! - upade Vesna.

- U pravu je dete, bolje da se bacimo na ovu moju gibanicu nego da raspravljamo pitanja sudbine. Nije ni vreme, ni mesto za to.

- Tako je. Samo smo je uplašili. Bože šta se sve danas izdešavalo. Kao u nekoj priči.

- Sa srećnim krajem. Zahvaljujući Ati.

- Već je kasno, Vesna je umorna, zašto ne ostanete ovde noćas da spavate.
- To bi bilo stvarno previše! Dosta smo vas angažovali.
- Nikako. Insistiram.
- Dobro, ali samo večeras i to zbog Vesne – premda je stvarno previše.

*

- A koja je godina?
- Dve hiljade i šesta. Naravno po njihovom računanju vremena. Znaš ono – od rođenja sada najrasprostranjenije prihvaćenog proroka. U stvari najjače i najdominantnije civilizacije čiji je to Bog.
- Ne davi znam na šta misliš.
- Nego, kaži mi Elude zašto misliš da bi trebalo da se mešamo? – nervozno upita Elim.
- Ne treba dopustiti istu grešku. Malo im fali da uspeju. Šteta, dobra su civilizacija. Mnogo humanija nego što je bila naša.
- Ne slažem se. Nikako. Svako ima svoju sudbinu. Remeti se sklad.
- Grešiš. Evo da vidiš. Uspostavio sam nadzor. Evo dogovaraju se upravo. Na malom podijumu pojavi se trodimenzionalna slika nekakve čudne prostorije.
- Gde je to? – upita Elim.
- Taj grad zovu Beograd. To je blizu naše zemaljske lokacije. Ovo je kancelarija njihovog šefa misije. Upravo se dogovaraju oko eksperimenta.
- Kako se zove?
- Stojan.
- Čudno ime. Da li je on nosilac programa. Mislim, on izvodi eksperiment kao ti nekada? – pomalo podrugljivo upita Elim.
- Ne. Goran je došao do potrebnih znanja. Ostali mu pomažu.
- Kakva čudna imena. Dobro, daj da vidimo. Ali samo iz radoznalosti. Nego prenesi nas tamo. Mani te igračke od pokretnih slika. Naravno maksimalna zaštita. Neću da nas vide.
- Svakako. Evo – idemo.
- Vojkan za sobom zatvori vrata i spazi da kod Stojana već sedi vitka žena srednjih godina, ali još uvek izuzetno atraktivne spoljašnjosti. Bila je to Nada Cerović, vanredni profesor elektronike Beogradskog univerziteta, inače odskora i upravnik Teslinog muzeja. Kada ču vrata, ona se okrete.
- Zdravo Vojkane, Stojan mi je već sve rekao, ili valjda sve što ja treba da znam - poče Nada kao u šali, premda generalu nije mogao da promakne njen pomalo zajedljivi ton, pa i on nastavi u tom stilu.
- Nudim joj odmor u našem odmaralištu na Tari, a ona tako. Doduše moraće malo i da odradi za stan i hranu. - nasmeja se. - Nego, sedi Vojkane.
- Neozbiljni ste, a čeka nas strašan posao. Nisam spavao celu noć. Ako i uspemo - teško da ćemo moći da to sačuvamo i kontrolišemo. Da li ćemo i mi sami biti dovoljno jaki da to ne zloupotrebimo. Možda ubrzamo kraj ove civilizacije.
- Može biti i početak jedne nove bolje civilizacije zasnovane na novim duhovnijim principima - upade Nada. - Zar ima nečeg čistijeg od srpske pravoslavne duše?
- Baš tog našeg nacionalizma se i plašim.

Raspravu prekide ulazak Gorana i profesora Jovanovića.

- Dobar dan gospodo, izvolite, sedite - poče general i nastavi. - Vojkane, do kada možeš da završiš program?

- Do četvrtka - valjda.

- Danas je ponedjeljak, predlažem da radiš ovde. Naši kompjuteri su sigurniji, a i imamo kvalitetnu odbranu od - znaš već čega. Ako sve bude kako treba, u subotu u 04:00 časa letimo u odmaralište. Tačnu poziciju ne morate znati. Naša laboratorija je 312 metara pod zemljom. Valjda će biti dovoljno. Bićemo sami, čuvaće nas »majka«. To je kompjuter najsavremenije generacije. Ja sam ga programirao od samog početka i verujem mu.

- Još neko ih prati? – upita Elim.

- Izgleda. Ne znam ko su, ali su moćni. Malo je falilo da i nas vide.

- Proveri ko je to?! Nismo imali očitavanja tako moćnih suseda više hiljada godina. Ovo mi je važnije nego ti njihovi glupi eksperimenti. Shvati to kao prvi prioritet.

- Da ih pratim dalje?

- Zar sve treba da ti objašnjavam. Naravno da treba da ih pratiš. Jedino tako ćemo doći do tih neznanaca.

*

Slabo zelenkasto svetlo je obasjavalo prostoriju podzemnog hrama na Kraljevici. Dvojca prijatelja su dremali u svojim ležaljka u pozama koje nisu menjali poslednjih nekoliko hiljada godina. Odjednom, na maloj lebdećoj platformi ispred njih stvori se trodimenzionalna slika nekakve prostorije sa više osoba.

- Ovo treba da vidiš. U podzemnoj su laboratoriji. Naivno misle da ih to može spasiti ili sakriti. Uskoro počinju sa eksperimentom. Predlažem da se prenesemo malo tamo. – poče Elud podigavši pogled sa trodimenzionalnog monitora.

- Dobro, ionako mi je dosadno. – reče Elim.

U sledećem trenutku bili su u uglu nevelike podzemne prostorije. Iako duboko pod zemljom, prostorija je bila znalački uređena tako da nije zračila klaustrofobičnom atmosferom sličnih bukera. Zidovi od betona i čelika bili su obloženi drvenim panoima i poluprovodnim svetlećim površinama koje su imitirale prozore. Posebna vrsta svetla je omogućavala da buja zelenilo svih vrsta.

- Oni jedu. Od kada to nismo radili. Zaboravio sam već na neke obične stvari iz zemaljskog života. Ovo nešto lepo miriše. – prokomentarisala Elud više za sebe.

- Mani se gluposti. Bolje pazi na zaštitu da nas neko ne primeti. Ne bih rekao da ima još nekog nezvanog gosta.

- Za sada nema nikoga sem nas.

Obilan doručak je grupa uspešno savlađivala, kada se na vratima pojavi Stojan:

- Dobro jutro. Kako ste spavali? Valjda sam dobar domaćin, reče ulazeći u malu trpezariju.

- Ništa bolje od užičkog pršuta! - primeti Toša. - Zdravo Stojane, pridruži nam se.

- Hvala, nisam gladan.

- Da li je transformator već gotov? Goran ti je valjda dao sve nacрте. - poče Vojkan.

- Jeste. »Majka« je dala neke sugestije i intervenisala u nekim vršnim naponima spoljašnjih kalemova. Nije smela da dira program, iako je strašno želela, jer je on većeg

prioriteta od nje. Stalno mi gundža kako nemam poverenja u nju. Dala je sugestiju da i žica nije dobro oblikovana - kaže da ne sme da bude okruglog profila, ne znam da li je to stvarno bitno.

- Jeste, ali sve smo to sredili, sada je u redu. »Majka« je bila u pravu, to smo prevideli.
- umeša se Goran.

- Zar su sonde morale da budu baš u obliku piramide? Loša asocijacija... - poče Toša.

- Ti bi radije šumadijski opanak?

- Prestanite! Koliko nam dana treba da sve uskladimo? - upita general.

- Desetak dana. - odgovori Goran.

- Da li da ih pratim dalje kroz vreme, ili ćemo i mi praviti pauzu? - upita Elud.

- Prati ih odmah dalje. Postajem radoznao. - odgovori Elim.

- Ipak sam bila u pravu. Temperatura naglo raste, rekla sam vam da moram da vidim taj Vojkanov program. - začu se glas velikog kompjutera. - Temperatura i dalje raste, približno vreme eksplozije 18 minuta. Naređenje za hitnu evakuaciju baze je na ekranu 8. Verifikujte ga i odlazite. Za mene nema vremena. Helikopter je spreman za poletanje. Predviđam eksploziju jačine pola atomske bombe bačene na Hirošimu - znam da volite takva poređenja - nastavi mašina - S obzirom na dubinu i sastav zemlje, za očekivati je nastanak novog vulkana i nestanak svog živog sveta u poluprečniku od 132 kilometra.

- Da nije neka greška, Stojane, taj tvoj kompjuter. - histerično poče Nada.

- Nažalost nije, moramo bežati, a posle ćemo tražiti greške.

- Još trinaest minuta do eksplozije.

- Ne znam zašto mi je sve ovo nekako poznato, hteli smo da se igramo Bogova. - procedi Toša.

Potrčase dugim belim hodnikom prema liftu. Prostorija u kojoj su do malopre bili već je bila toliko užarena da su se metalni zidovi topili.

- Evo nekoga. Imam lokaciju odakle dolazi. Bože pa to je... - nervozno poče Elud.

- Vidim i ja. To su naši stari prijatelji. Nismo se sretali za sve ovo vreme i sada da se nađemo pod ovakvim okolnostima.

- Stvarno, nikad te nisam pitao - zašto se nismo ponovo oglasili i kontaktirali Acim? Znali smo da su tu negde. Ali ...

- Mani se. Ovako je bilo bezbednije. - odbrusi Elim.

- Promenili su neke koordinate. Naučili su se ponešto svih ovih godina. Spasiće ih.

Ono što ti nisi hteo Acim je uradila. Kao da me čula. - poče Elud da se smeje.

- Prekini, nerviraš me. Bolje pazi da nas ne vide.

- Nećeš da upostavimo kontakt.

- Možda kasnije. Sada je još rano.

- Neverovatna promena okolnosti - temperatura stabilna, eksplozija nemoguća, razlog promene nepoznat. - ukratko je referisala "Majka", što je bilo drugo ime za moćni kompjuter. - Evakuacija nepotrebna, sektori S-1 i S-2 uništeni, ostatak baze upotrebljiv.

- Šta sad ovo znači, sve više imam utisak da se neko sa nama igra. - prvi se oglasi Stojan. - Koja li je to sila za koju smo mi sa svim našim vrhunskim mašinama i tehnologijama samo deca koja se igraju u pesku?

- Zaboravljamo na tu silu, ali ona itekako postoji. - procedi profesor. - Zaboravljamo na Boga.

- Imali smo dugačak dan. Ko će sada moći na spavanje? - poče Nada koja se bila već prilično pribrala.

- Neko nas je spasao, samo - zastade - ko i zašto? Teško da ćemo imati odgovor, ali bar znamo ko je najveći krivac za sve ovo. Ja preuzimam potpunu odgovornost, ipak je formula bila moja – tiho reče Goran.

- Ne možeš tako. Formula je tvoja, ali program je moj, Stojanovi su kompjuteri, Nadini su proračuni uglova i veličine piramidalnih sondi... Možda je Toša bio u pravu sa onim njegovim opancima. – Šala je bila siguran znak da su se počeli opuštati.

- Ima li ovde nešto za jelo, da nam nije izgorela i kuhinja? – uključi se i Toša.

- Nisi mi rekao kakva ti je ovo knjiga. Ova koju si uspeo da spaseš malopre. - okrenu se Nada prema njemu. - Starije izdanje. Nešto mi je čudno sa ovim koricama. Što si je uopšte i poneo ovde?

- Ne znam, davno sam je čitao, pa sam mislio da malo ubijam vreme pred spavanje. To je knjiga mog dobrog prijatelja, inače jednog od većih srpskih iscelitelja i ezoterista i radiestezista i još mnogo što-šta. Koricu je radilo nas nekoliko, zapravo Dragan je to lepo nacrtao, ali smo svi sugerisali kako da izgleda. U stvari, slika i nema baš neke veze sa sadržinom knjige, možda u jednom delu sa početka, ali imali smo sigurno vođstvo. Dugačka je to priča... U to doba u Zaječaru je postojala nekakva neformalna grupa – *Bela loža* – skup više belih magova. Ruska škola nas je pomno pratila, mada toga nismo bili svesni, bar ne tada - i uspeła na kraju da nas razbije. Ali to je stvarno druga priča.

- Moraš mi jednom o tome detaljnije, sada mi se spava.

- Dešavalo se da se i drugi upecaju na tu sliku. Većina iz Bele lože je posebno reagovala na nju. Mile je čak tvrdio da nam ta slika treba da posluži za nekakvo prepoznavanje, navodno kao ljudi sa slike su nekad bili živi pa su se sada ponovo rodili. Ne znam, ranije nisam tome pridavao neki značaj, mislio sam da Mile preteruje. Umeo je on ponekad da bude dramatičan, ali malopre sam imao jednu kratku i neobičnu viziju. Imam utisak da sve ovo što nam se danas desilo na neki način ima veze sa ovom slikom, ali kako - nemam pojma. Dobro bi mi došlo da je tu sada Mile sa njegovim iskustvom. On nije naročito vidovit, ali se služi viskom i ima bogato iskustvo u ovim stvarima.

- Uzeću ti je na neko vreme, a sada idem na spavanje. Laku noć svima. – reče Nada ustajući.

- Idemo. Vрати nas. – naredi Elim pomalo odsutno.

- Doboro, evo. Nego ... ona knjiga koju je uzela Nada.

- I ti si primetio?

- Ona kolona na koricama knjige? – bojažljivo upita Elud.

- Nisam siguran, ali ...

- Da li...smo to?

- Dosta za danas. Isuviše se toga danas izdešavalo. Moramo se pribrati. Sutra ćemo bistrije glave sve proanalizirati. Ti, onako, diskretno, vidi gde je Alim? Gde su to oni? Samo, nemoj da te vide.

*

Ušuškan u meke jastuke od pliša, lica prekrivenog današnjom 'Politikom', Toša je dremao u velikoj drvenoj stolici za ljuljanje. Sve je to bila uobičajena ikonografija za rano popodne. Samo su se menjale lokacije – ili leti u hladu stare kruške, ili ovako kada je hladno, u stakleniku koji je pokušavao da dočara leto. Nekako nestvarno su se presijavali sitni listići

starog asparagusa pod plafonskim svetlom koje je, bez naročito uspeha, pokušavalo da zameni Sunce. Vitki štender od hrastovine je već iz dosade i navike nosio svoje saksije, ali istovremeno davao neku pritajenu nonšalantnost celom prostoru.

Iz prijatnog dremeža ga prenu Selenin glas:

- Da znaš samo kakav sam čudan san noćas sanjala!

- Šta si rekla? Ko je došao noćas? Toša spusti novine na trpezariski sto.

- Opet me ne slušaš. Niko nije došao, nego kažem da sam imala čudan san. - Selena povisi glas.

- Dobro, šta si sanjala?

- Batu Živojinovića... - Tu je prekide Tošin napad smeha.

- Nije valjda.

- Ma slušaj me. Samo je ličio na njega. Kao to je neka kompjuterska projekcija i došao je po mene.

- Šta hoće. Gde da te vodi. Neverovatna si, da sanjaš Bulidžu. Svašta.

- Ne više je ličio na Valtera.

- Jel' onog što brani Sarajevo?

- Šali se ti, ali stvarno je ličio baš na taj lik.

- Dobro i bili ste u Sarajevu?

- Neću više da ti pričam, kad me diraš, neozbiljan si.

Selena ode do šporeta i skide šerpicu tak skuvanog sutlijaša. Doda mu cimet i poče da ga meša. Prostorijom prostruja slatskasti miris.

- Ne ljuti se. Šalio sam se. Stvarno šta si to sanjala? - iz staklenika se čuo Tošin glas.

Selena se uputi prema Toši noseći šerpicu sa sutlijašem.

- Hoćeš malo? Još je topao?

- Šta?

- Sutlijaš.

- Svakako, znaš da to volim, nego nastavi molim te, šta je bilo u snu?

- Dobro, ali ne prekidaj me.

- Svakako.

- Kao došao je da mi ponudi saradnju. Potrebna sam im na ovoj zemaljskoj ravni.

- Kome to?

Nisam sigurna. Nije mi tačno ni rekao. Ali znaš li gde su locirani?

- Nemam pojma. Gde? Da nije u Beogradu?

- Ne. Na Rtnju.

Tošu prodoše neki žmarci niz kičmu na pomen dobro poznate planine. Da nije ovo ipak malo više od pukog sna? - zapita se u sebi.

- Interesantno. Nastavi, molim te.

- Toliko. Nije se još mnogo izdešavalo. Odveo me je tamo u nekakvu prostoriju sa puno malih fiokica, u stvari samo pregrada u kojim su bile ciglice od nekog čudnog materijala. Neke su bile potpuno zaronjene u ležište, a neke samo do pola. Da, sve je to ličilo na stare VHS kasete pa kad ih ubacuješ u video. Neke su bile unutra, a neke samo do pola.

- Čemu je to služilo? - teškim glasom upita Toša. Lice mu je bilo već svo u znoju.

- Reče mi kao da im je to neka banka podata, ali i mnogo više. Jer je sve u četiri dimenzije. Nisam to dobro razumela.

- Ali šta je konkretno hteo, zašto te je vodio tamo?

- Da mi pokaže, ali hoće da me regrutuju da im pomognem.

- Baš ti?
- Baš ja. Tebi je to tako čudno. Nisi imao nikad poverenja u mene. Ali ljudi cene moje sposobnosti. Da, rekao je da mu se sviđa moj način razmišljanja.
- Da li mi to rade nešto iza leđa, ili je to bio samo san? - promrmlja Toša sebi u bradu.
- Šta si rekao?
- Ništa, samo sam iznenađen. Ipak je to čudno. Nego, šta je bilo na kraju?
- Vratio me je. Reče da će doći ponovo. Ovo je kao za prvi put.
- Ovo je vruće, ispekoh se.
- Ti duvaj. – poče Selena da se smeje. Sačekaj da se ohladi. Što si nestrpljiv.
- Znaš koliko to volim.
- Onda nemoj da se žališ.

*

- Šta! Ko je to!? Ništa ne čujem. - nervozno poče Toša podigavši slušalicu.
- Dobar, dan, Vesna ovde. Mogu li čuti Tošu? - ponovi ova smireno.
- Ja sam. Zdravo. Baš mi je drago. Sad te čujem. Šta ima novo?
- Želela bih da se vidimo. Istraživala sam... Ali nije baš sve za telefon. Ako imaš vremena ovih dana volela bih da se vidimo? Kada dolaziš za Beograd?
- Ne znam. Ne verujem baš skoro. Mada, mislim da će se naša grupa skoro okupiti u Odeljenju. Imam neke nagoveštaje. Bilo bi lepo da ti dođeš do Zaječara. Danas je sreda. Predlažem da dođeš u petak popodne i ostaneš preko vikenda. Da budeš naš gost.
- Ne bih volela da vam budem na smetnji, mada mi se ova ponuda čini jako primamljivom.
- Znači, prihvataš. Seleni će biti drago da te bolje upozna. Pričali smo o tebi.
- Dobro. Ubedio si me. Prihvatam. Jedva čekam da se vidimo.
- Znači u petak. Imam mnogo toga da ti pričam. U poslednje vreme sam bio zaokupljen pitanjima Pravoslavne crkvene politike i navodnog ujedinjenja svih hrišćanskih crkava koje se trenutno izuzetno zagovara.
- Već je skoro i ostvareno - na žalost. Nalazila sam neke nove članke na tu temu. Uglavnom sam na tome i ja radila, kakva slučajnost - ili nije (poče da se smeje). Prićaćemo kada se budemo videli. Ko zna gde ide ovaj svet? Bojim se da je globalna vladavina Antihrista veoma blizu! Ne bih sve preko žice. Vidimo se. Zdravo.
- Zdravo. Čuvaj se.

*

- Ne spavaš?
- Dremam. – pospano reče Elud i ustade iz velike lebdeće platforme u uglu sobe.
- Nisi skoro kontrolisao potencijale naših generatora? – mrzovoljno upita Elim.
- Znaš da to radi besprekorno. Energija oblika je savršenstvo, naravno ako znaš sa njom da radiš. – Elud nije mogao da ne podvuče svoju nadmoć u toj oblasti.
- Ne izlazi mi iz glave ono društvo!
- Koje?
- Ne pravi se lud. Tvoji sledbenici – poče Elim da se smeje.

- Znam. Šalim se. I ja mislim na njih pogotovo posle onoga što smo videli. Mislim na onu sliku kolone sa korica.

- Biće da je došlo vreme! Izgleda da je to baš taj signal za okupljanje.

- Malo sam proveravao te ljude. Okupili su se... zajedno rade. Ali sad su svi daleko od svoje duhovnosti i ne prepoznaju ni neke najočiglednije istine. Sem onoga... kako se zvaše? Toša! On je baš dobar u nekim stvarima. Skoro da je na našem nivou. Malo mu treba, samo još prakse i samopouzdanja.

- Misliš par hiljada godina? – poče Elim da se smeje.

- Možda je već i skupio toliko! Prosto je smešno kako ova današnja civilizacija na zemlji ne ume da vidi svoje ranije živote. Da skupe svoja ranija iskustva. Uvek sve počinju ispočetka. To je tako zamorno.

- Tako su naštelovani. – Elim nije prestajao da se smeje. - Što ih malo ne preprogramiraj!

- Samo se ti cerekaj. Ali na ovo smo čekali celu večnost. Da dođe vreme ponovnog okupljanja. A Bog nam je podario milost da se opet sretnemo sa Acim. Ipak je čudo da su nam se putevi odjednom tako ukrstili.

- Svakako. – sada ozbiljno odgovori Elim i produži: - Smeh je najbolji lek za napetost. Moramo ovo shvatiti najozbiljnije. Tu si u pravu. Napravi potpunu strategiju. Prošlo je vreme lenčarenja.

- Kristal ih stalno prati. Sve njih i njihove porodice. Samo imaju nekakav – kako ih ono beše zovu? Da – blokatori.

- Šta ti je to?

- Ništa. – sad poče Elud da se smeje. Oni misle da time mogu blokirati prostor oko sebe da im niko ne bi krao misli. Kao – kad to radi, niko sa strane ne može da im čita misli, ili sugeriše, i tako te stvari.

- Možda je stvarno i zaštita od nečeg slabijeg? – upita Elim.

- U stvari i jeste za neke primitivne mašine koje zovu kompjuteri. Šta predlažeš? Da li da ih i dalje pratimo i polako stupimo u kontakt?

- Insceniraj to tako kao da su oni nas pronašli! I – za trenutak se Elim zamisli - najbolje da i dalje žive u ubeđenju da im ti – kako reče da se zovu, blokatori, nečemu služe. Vidi kada neko bude nemaran i ne uključi ga – pa onda napadni. Mislim da je Toša najzgodniji za to. Preko njih ćemo se sresti i sa Acim. Neka ispadne da su oni nas prvi primetili. Biće nam lakše. Sećaš li se koliko je Acim samo bila sujeta?

*

Iako je gorelo zeleno svetlo, Selena mahinalno doda gas kako bi imala dovoljno vremena da prođe, ali u tom momentu na kolovoz zakorači vitki mladić. Pritisnu kočnicu, ali bilo je kasno. Branik velikog forda dotače koleno mladića i ovaj pade. "Bože udarila sam ga". pomisli užasnuta. "Ta deca, kako to idu". Zaustavi auto i izađe. Mladić se već podigao i poče da se izvinjava:

- Ja sam kriv, izvinite. Nešto sam se zamislio. Izvinite...

- Kako ste? Tako ste me uplašili. Da niste nešto polomili? Sedite, odvešću vas do bolnice.

- Nema potrebe, dobro sam, stvarno.

- Ne, insistiram, bar da vas odvezem do kuće. Sedite zakrčili smo saobraćaj.

- Dobro. Samo do kuće će biti malo teže. - promrmlja na kraju i osmeh mu pređe preko lica.

- Idemo do bolnice. Dežura naš prijatelj, ortoped. Pogledaće vas na brzinu.

- Kad baš isistirate, ali stvarno ne treba. Dobro sam. Nego, ako ste raspoloženi posle vas vodim na kolače u «Pčelu» da vam se odužim za pretrpljeni strah.

- Nismo se ni upoznali. - Selena ga tek sad dobro odmeri i nastavi: - Ja sam Selena, a vi?

- Boško. Kratko ovaj odgovori.

- Odakle ste?

- Iz Beograda, mada...

Selena skrenu na parking ispred bolnice i zaustavi auto. "Simptičan dečko, nekako mi je poznat. Samo ipak mi je nešto čudno kod njega, ne znam šta." pomisli.

- Izvolite, stigli smo. Da li vam treba pomoć?

- Ne, dobro sam. Nismo ni trebali dolaziti.

- Brzo ćemo, a posle morate održati obećanje!

- Molim? - upita Bole.

- Pa ono za kolače. - Kroz smeh izusti ona i u sledećem trenutku je prođe neki hladan znoj. Zar da ide sa nepoznatim muškarcem u poslastičaru i još ga podseća na to. To nikako nije ličilo na nju, zato malo drhtavim glasom nastavi - Ili možda bolje neki drugi put. Ima vremena.

- I nema. - više za sebe reče Boško. Tada se seti da su mu džepovi prazni. Kako će bilo šta platiti, a poziva je. Nego valjda će se Čuvar setiti da mu materijalizuje u džepu neku paru.

- Ništa strašno. Izgleda da udarac nije bio tako jak. Samo mali hematoma. - - Ništa. Neverovatno. - Smireno konstatova Novica.

- Dobro da se Čuvar setio da odmah napravi bar malu povredu. Još bi i otkrili kakvo je ovo moje telo. - pomisli Boško i na usnama mu zatreperi mali smešak. Nastavi glasno: - To sam i ja rekao, ali gospođa Selena je bila uporna da dođemo kod vas doktore.

- Nije zgoreg uvek proveriti. Pametno što ste došli.

- Hvala ti Novice. Nećemo te više zadržavati, vidim da si u gužvi. Idemo Boško.

Ubrzo su stigli do «Pčele». Stare poslastičare u centru Zajedara.

Kao i obično nije bilo lako naći mesto za parking, ali Selenina upornost je bila napokon nagrađena.

Omanji konobar priđe i upita ih šta žele.

- Šampitu - kratko odgovori Selena.

- Voćnu salatu - u tom trenutku navali snažan talas emocija kroz njegovu glavu. Tako je nekad sedeo sa Milicom «Kod konja» u Beogradu. Ne vredi više da se foliram. Upoznavanje sam dobro organizovao, ali sada je vreme da joj kažem zašto sam zapravo došao. Mislio je u sebi.

Posle kratkog ćutanja Bole počeo:

- Ne bih želeo da me pogrešno shvatite. Ali, ovo što smo se danas upoznali nije nikako slučajno. Biću otvoren i direktan.

- Ne razumem. - prekide ga Selena.

- Voleli bismo da nam pomognete. Da nam se priključite. Naravno da možete odbiti i onda će vam sve ovo biti brisano iz sećanja, ali..

- O čemu to pričate pobogu mladiću? - strogim glasom upita Selena.

- Loše sam počeo. Podsetiću vas na skorašnji san. Posetio vas je Čuvar. Bili ste kod nas na Rtnju. - poče da se smeje. - Valter, Bata Živojinović.

Selena utrne. Da li i sad sanjam? Ko je ovaj dečko? Kako je znao? Pitanja su joj se nizala u glavi. Malo se pribra i upita:

- Da li sanjam i sad?

- Ne. Procenili smo vaše sposobnosti analitičkog razmišljanja. Potrebni ste nam. Tačnije, neke od tih sposobnosti, ali na ovoj ravni. U zemaljskom telu. U potencijalnom ratu smo sa Zmijolikima. Radićete u početku samostalno. Kontaktiraćete samo mene i Čuvara. Ostale iz grupe za sada nećete upoznati.

- Koje grupe?

- Ovde postoji grupa sposobnih osoba, organizovanih pri vojsci. Sami su došli do nas, ali to je duga priča. Sve u svoje vreme. Dok vas ne pripremimo bolje je da ih ne kontaktirate.

- Ništa mi nije jasno. Nego, da li je i današnja saobraćajka inscenirana? Namerno ste pali pod moj auto?

- Svakako. - lakonski odgovori Bole. - Nije vam mnogo trebalo da shvatite. Samo i ovo moje telo, nije baš «pravo». Niste mogli da me povredite.

- Zašto smo išli kod lekara?

- I ja se pitam. - prekide ga napad smeha. - Rekao sam Vam da mi nije ništa. Ali trebalo mi je da se upoznamo. Da bismo mogli «spontano» da počnemo ovaj razgovor.

- A ona modrica na vašo nozi? Kako se ona uklapa ako ne možete biti povređeni?

- Dobri ste. Sve je to samo šminka. Da se ne bi posumnjalo. Čuvar je to na brzinu odradio.

- Čekajte, to znači da nas on prati. Čak i sada?

- Svakako. To je nužno. Sigurnije je ovako. Ali mislim da je za danas dosta. Neka vam se sve ovo malo «slegne». Kontaktiraću vas uskoro ponovo. I, da, najvažnije. Sada vam vreme više neće biti linearno. Vraćaćete se u prošlost. Mislim da ćete čak najvažnije stvari baš i odraditi u prošlosti.

*

- Doćiće ona kada je obećala. Još je rano. - odgovori Toša uhvativši Selenin upitni pogled. - Koliko ima sati?

- Pola šest. Sumnjivi ste mi vi! Vesna ovo, Vesna ono - poče Selena da se smeje.

- Mani se, uostalom znaš kako se kaže: "Daj Bože šta ti žena misli" - odgovori Toša. Nego, rekao bih da neko zvoni?

- Da je neko opravio zvono možda bismo i čuli.

- Sada sam postao i "neko". Lepo bogami. Idem da otvorim. Mora da je ona.

Toša ustade i ode do ulaznih vrata. Odškrinu ih i pred vratima ugleda mlađeg, nižeg čoveka u sivkastoj uniformi.

- Dobar dan - poče on. Imate telegram. Izvolite. Potpište mi samo ovde, molim vas.

- Da, da - odgovori Toša ne skrivajući zbnjenost. Svakako - poče rukom prema hemijskoj olovci koju mu je poštar pružio, ali mu ova ispade.

Poštar se hitro saže i podiže je. Ne reče ništa, ali njegov prodoran pogled prema Tošinom licu je dovoljno govorio sam za sebe.

- Izvinite, očekivao sam nekog drugog - progovori Toša. "Šta imam ja njemu da se pravdam" - pomisli.

Toša brzo potpisa u koloni koju mu je poštar označio i uze kovertu sa telegramom.

- Doviđenja, - pozdravi čovek i pođe prema kapiji.

Toša ga pogledom otprati do kapije i tada mu pažnju privuče mali, sjajni, zeleni auto koji se upravo zaustavljao.

Poštar se okrenu prema kapiji i mahnu nonšalantno rukom videvši da gazda još nije ušao unutra. Tada mu pažnju zaokupi lepa mlada žena koja je izlazila iz kola.

- Dobar dan. - pozdravi je poštar i otvori joj kapiju koju je već bio za sobom zatvorio.

- Izvolite". - reče.

- Hvala, ljubazni ste. - odgovori Vesna i tada ugleda Tošu na ulaznim vratima stare porodične kuće. Preko lica joj pređe blagi, topli osmeh i ona požuri unutra.

- Dobro nam došla. - srdačno je pozdravi Toša.

- Hvala ti. - odgovori ona.

Rukovaše se kada se pojavi i Selena.

- Vi se znate? - počeo Toša.

- Svakako, sećaš se kada je bila sa Nadom. Mada je prošlo dosta vremena. Izvolite. Nemoj da je zadržavaš na vratima. Bolje idi uteraj auto. Izvolite unutra.

Vesna mu pruži ključeve od kola koje je još držala u ruci i on pođe prema kapiji. Stara brava se teško otvarala. Toša se saže da podigne donji šip kada primeti na betonu duguljasti svetložuti koverat. "Čije li je ovo?" - pomisli. "Mora da je ispalo onom poštaru". Podiže ga sa zemlje i pođe prema kući. "Bože šta mi je"? A auto?

Zaboravio sam za šta sam pošao. Ostavi koverat u predsoblju pored onog telegrama i pođe nazad prema kapiji.

- Šta je sa Tošom? Samo se nešto šeta. - veselo primeti Selena.

- Ne znam. - kroz smeh odgovori Vesna i nastavi - Drago mi je da sam došla, mada stvarno zloupotrebljavam vaše gostoprimstvo. Neprijatno mi je.

- Ne brinite. - prekinu je Selena. - Ova kuća je uvek otvorena za dobre ljude. Slobodno se opustite. Nego, hoćete li nešto za piće? Pripremila sam kiflice. Samo da ih stavim u rernu. Onako, malo, pre večere.

- Nije trebalo. Ja sam na nekakvoj dijete. Domaće pecivo obožavam, ali to je pogubno za moju liniju.

- Hoćete li neki sok ili možda nešto žestoko?

- Može sok, hvala.

- Sad ću. Šta li se Toša toliko maje sa kolima? Evo ga. Napokon.

- Teško se otvara stara kapija, pa ova pisma... - počeo Toša ulazeći.

- Kakva pisma? - upita Selena.

- Ovo nije naše. A ovo je telegram. Malopre ga je doneo poštar.

- Nisam videla nikakvog poštaru. - primeti Selena.

- Znaš da je zvonio. Vesna ga je srela na kapiji.

- Koga? - kratko upita Vesna.

- Poštara. Nosio je telegrame. Ovaj drugi koverat sam našao pored kapije, mora da je njemu ispao.

- Ne sećam se da sam nekoga videla dok sam ulazila. - Vesna je bila uporna.

- Kako? Otvorio ti je kapiju?

- Ne znam šta si video. Ušla sam sama i videla te gde stojiš na vratima.

- Odakle onda ovi koverti? - nervozno upita Toša i baci ih na mali stakleni stočić.

- Nešto nije u redu. Ovo je neko mešanje. Ko zna sa koje strane i odakle? - tiho izusti Vesna.

- Blokator nije uključen. - naglo reče Toša.

Hitro ode do pisaćeg stola i pritisnu malo crveno dugme na nekakvoj kutijici koja je najviše ličila na daljinski od televizora.

- Kako sam to samo mogao zaboraviti? Od jutros sam mu menjao baterije. Ništa nije slučajno. Neko je samo čekao pogodan trenutak da budemo nezaštićeni. I sve to baš danas kad ti dolaziš!

- Nikad mi nije bilo jasno čemu ta sprava služi? - kroz smeh upita Selena. - Nije valjda da verujete da nas to štiti od čitanja naših misli? Ko uopšte i može da čita misli? Možda neki vidovnjak. Ali da to radi kompjuter? - kroz smeh završi Selena.

Toša i Vesna se pogledaše. Imali su žarku želju da joj sve u vezi sa Odeljenjem objasne, ali ...

- Toša je u pravu. Moguće je, na žalost. Ali ovo je dovoljna zaštita. Ni ja u početku nisam verovala, ali posle... - Naglo stade. - Ovo je moćna sprava. Dali su nam ga prijatelji iz vojske.

- Kažeš u množini. Šta vas dvoje radite sa vojskom? Šta će vam uopšte takav blokator? Moje misli može da čita ko hoće i - baš me briga!

- Radimo na jednom projektu naše vlade. To su antiteroristička dejstva. Kontradiverzija. Mora i naša zemlja da se štiti od dejstava specijalnog rata.

- Odkud sad to odjednom?

- Nije baš odjednom. Ima tu već neka godina. Tako smo se Vesna i ja i upoznali. Shvatićeš da nisam sve mogao da ti kažem.

- Sećam se kada je Vesna bila pre neku godinu sa Nadom.

- Nada i nije tada bila svesna šta je sve pokrenula.

- Ti i tvoje priče. Uvek na brzinu složiš neko opravdanje. Sam si mi rekao da je taj blokator napravio Vojkan. I da ste se time maltene igrali.

- Nisam hteo da te uvlačim u nešto opasno. Tačno je da ga je on napravio. Samo i to je fantastična priča.

- Kod tebe je sve fantastično! Samo si ti video poštara, a sada pričaš neke bajke. Nismo u nekoj priči, već ovde, na Zemlji. Rekla bih da si kompletno otkao. Uvek si bio zanesen, ali sada...

- Stvarno, kako je nastao blokator? - upita vedrim glasom Vesna pokušavajući da spusti tenziju koja je narasla među supružnicima.

- To je bilo još pre nekoliko godina kada smo dobili prvi kompjuter koji čita misli. Ne mogu više da vam kažem, čak i ovo je ... Ipak ćemo morati Seleni objasniti neke stvari. Majka ionako sve snima i prati.

- Čija majka? - začuđeno upita Selena.

- To je kompjuter. Tako mu tepamo. Sve ću ti objasniti. Budi strpljiva. Zapravo - zastade - niko i nije siguran ko nam je dao taj blokator. Mislim, njegovu šemu. Vojkan i Goran su ga napravili, ali to je došlo sa one strane.

- Ne razumem, s koje strane? - upita Selena.

- To su neki vodiči. Poneko ime znamo, ali ...

- Mnogo mi se nešto ustežeš!

- Zato što nisam siguran. Radi se o ranijim inkarnacijama. Javili su se kao duhovi, kao vodiči. Kai je bila na čelu te grupe. Došli su Vojkanu u san. Davno je to bilo. Znaite ono alfa

stanje, ni san, ni java. Javili su se sa pričom da bi trebalo napraviti takve blokatore i za nas, i veće za cele gradove, za celu zemlju.

- Ti veliki nisu napravljeni? - upita Vesna.

- Ne, procena je bila da nam ne trebaju, za sada. Čuvan je prostor oko Odeljenja i ovako - privatno. Nismo imali globalnih napada. Mislim na celo stanovništvo. Samo, ne znam do kada ih neće biti. Svi imaju već spremne takve satelite u orbiti, sa takvim predajnicima, a tu je i mreža mobilne telefonije.

- Veruješ da mogu sugerisati neke misli celom narodu? - upita Vesna.

- Baš tako. Do sada nisu, ali... možda na sve to i nismo dovoljno obratili pažnju. Valjda znate da je ovo tajna za sve van Odeljenja, mislim i na vojsku.

- To je krajnje paranoično - upade Selena - pričati narodu da ono što neko misli nije njegovo, nego to mu neko sugeriše, i to još preko satelita, najblaže rečeno je smešno. Da li ima i reklame? - završi kroz silan smeh.

- Zato se to i drži u najvećoj tajnosti. Ljudi prvo ne bi ni poverovali, a i ako bi, samo bi bili zbunjeni i nesiguran. Izazvalo bi to svakakve psihičke smetnje. Zato i nisam hteo da te opterećujem. Nego, počeo sam da vam pričam. Došli su Vojkanu u san... Sve su mu lepo objasnili. Aparatura je relativno prosta. Bar za nekog kao što su njih dvojica. Kada je Vojkan otišao kod Gorana i sve mu to ispričao - tek tu ga je čekalo iznenađenje - ovaj je već i sam bio došao do toga. Samo je to bio jedan od stotinak pronalazaka koji su se vrteli u njegovoj glavi. Ali to su oni koji ne stižu da dođu na dnevni red. Tako je sve počelo.

- Nisi nam rekao ko su bili ti duhovi? - upita Vesna.

- Ne znam, rekoh vam.

- Pre će biti da nisi siguran. - Vesna je bila uporna.

- Tačno. Dobro kada baš hoćete. Ima tu i naših ranijih inkaranacija i ... ne znam. Moramo to malo bolje ispitati. Manite me više! Šta ste me spopale sa tim blokatorom?

- Sam si počeo. - procedi Selena. - Nego, gde su one koverte koje ti je dao taj poštarski duh? - upita i počeo slatko da se smeje.

- Smej se ti samo. Ja vam kažem da je bio čovek i dao mi telegram, a ovaj drugi koverat sam našao na kapiji.

- Zbilja. Kako možeš, a da ih ne otvoriš? - upita Vesna.

Pomalo nesigurnom rukom Toša uze koverat telegrama, kada se oglasi telefon.

- Javi se - reče Toša držeći koverat.

- Neka žena, iz Beograda, nije se predstavila. Za tebe je. Kaže da je hitno. - izdeklamova Selena u jednom dahu držeći ruku na mikrofону telefona.

- Ko je sad? - ljutnu se Toša i ostavi kovertu na stočiću. - Daj mi!

- Šifra 412. Krajnja opasnost. Ne otvarajte te koverte! Nije vam bio uključen blokator! Dozvolili ste upad sa astralnog nivoa šest. Nemam bližu lokaciju polaska. Čuvar radi na tome. Izgleda veoma opasno. Pokušaće da koverte pokupi teleportacijom. Bilo bi dobro da u ponedeljak budeš ovde u Beogradu.

- Dobro, hvala. - kratko odgovori Toša.

- Ko ti je to bio? Ko je ta žena? - upita Selena.

- To je ... - Toša zastade i pogleda u Vesnu. - To je bio kompjuter.

- Kakav kompjuter? Jasno sam čula ženski glas.

Toša joj ukratko ispriča o Odeljenju, naravno ne sve, ali morao je da je smiri. Samo nekakva sumnja mu prostruja preko grudi i ostavi hladnoću u njegovom srcu - "Bože šta ja to radim, uvlačim sada i nju" - pomisli. Ovo mu nije dalo mira, na kraju završi:

- Sve to verovatnio i nije trebalo da ti pričam. Ali,.. zbog mira u kući. Ako se odaš negde - odoše nam glave, valjda ti je jasno!

- Kako si samo mogao da se upetljaš u tako nešto? - pomalo odsutno upita Selena i nastavi - Idem u kuhinju da vidim moje testo.

Vesna isprati dugim pogledom Selenu koja je ljutito izašla iz sobe. I okrenu se Toši:

- Moram u toalet. Gde, beše? - upita Vesna.

- Pokazaću ti. Evo, prva vrata levo.

Kada se Toša vrati u dnevnu sobu koverata više nije bilo na stočiću. "Odneli su ih" - pomisli. Dobro da nikog nije bilo ovde. Čekali su trenutak. Ne sviđa mi se ovo.

- Gde su koverti? - upita Vesna ulazeći.

- Koji koverti?

- Mani se te igre videla sam i ja poštaru, ali sam videla još nešto - čudi me da ti nisi - da je on bio samo kvalitetna projekcija. Jedino ti i ja smo ga i mogli videti. Zato sam povlađivala Seleni. Bilo je, izgleda, namenjeno samo tebi. Nisu računali na moj dolazak i Selenino uplitanje.

- Tako dakle. - zamišljeno će Toša - Kovertu je odneo Čuvar. Majka mi je rekla da ih nikako ne otvaram te da će ih oni pokupiti. Sada su duboko pod Rtnjem. Upozorila me na opasnost. Zato je i zvala. Pogrešio sam što nisam uključio blokator. To im je omogućilo takvu projekciju. Mislim na poštaru. Nego, mani to. Nisi mi rekla, cela ova zbrka sa pismima nam je odvrtila pažnju. Pomenula si mi nešto preko telefona. Radiš na nečemu novom?

- U pravu si. Ovaj upad ćemo već raspraviti u Odeljenju. Sreća da nas naše mašine prate. U poslednje vreme, ali stvarno mislim da je došlo poslednje vreme - šalim se - malo je ostalo da ekumenski pokret završi svoj posao na obaranju Svete Pravoslavne Crkve.

- Znam, očekuje se skoro ujedinjenje pravoslavlja i katolicizma. Malo nervozno konstatova Toša i udobnije se namesti u fotelji.

- Kao prevaziđene su sve dogmatske razlike i ništa više ne stoji na putu ponovnom sjedinjenju u jednu svetu crkvu. To bi trebalo da slavimo kao izuzetan događaj. Prvi stepenik na putu ka trajnom miru i stabilnosti u svetu. Zapravo svi veliki ratovi su imali i versku pozadinu. Biće to, u svakom slučaju, kraj mnogovekovnog ratovanja između ove dve konfesije. Čak se posle zagovara i sjedinjenje sa Muslimanima i Jevrejima.

- Bože, kakve su to gluposti.

- Kako to samo lako kažeš! Znaš li da za ovako nešto možeš i da odgovaraš? Ispada da si protiv svetskog mira i napredka - završi kroz smeh Vesna.

- Po tu cenu... Nisam za mir po svaku cenu. Ali.. ne znam. Siguran sam samo da ne smemo govoriti o ujedinjenju na takav način. Ako su katolici spremni za ujedinjenje, neka se vrata svojoj matici - Svetoj Pravoslavnoj Crkvi. Iz nje su davno izašli kao prva hrišćanska sekta. I sada im praviti takve ustupke... mislim da je ipak prevelika cena takvog mira. Strašno je kako ljudi ne shvataju opasnost od takvih tendencija!

- Zašto hrišćani tako lako prihvataju ideju o jedinstvu crkava? - upita Vesna.

- Zato što ne poznaju istinu. - odgovori Toša i nastavi - Većina njih su članovi društveno-hrišćanskih organizacija i bratstava i od malena su podučavani u nekom etičko-filozofskom sistemu sa hrišćanskim premazom. Sem ako nisu odrasli kao ateistička, socijalistička omladina, što je i mnogo gore. To ih je i dovelo do toga da veruju da je cilj hrišćanstva miroljubiva koegzistenciju ljudi u duhu ljubavi. Kao što se i u politici stalno

priča - kako su najvažniji tolerancija i duh pomirljivosti. To slušamo u vestima svakog dana, bez obzira na to što nema veze sa stvarnošću i što nam iza tih vesti saopštavaju kako je ovde eksplodiralo ovo, tamo je pobijeno onoliko ljudi i slično. Sve to ulazi u podsvest ljudi i oni se pitaju - Zar je moguće da se političari ujedine, prave čak i Ujedinjene nacije gde se dogovaraju, a duhovnici, crkveni poglavari su netolerantni i samo se svađaju? Za zapadnog čoveka Bog je veliki sluga njihovih ličnih interesa, večni život je dobar, ali je ipak bolje držati se onog što nam je sigurno. Što je oko nas i što možemo koristiti. - tihim glasom završi Toša.

- Kako bi samo bilo lepo kada bi se krug poštenih i moralnih ljudi proširio!

- Hristos nije postao čovek da bi spasio ovaj svet koji leži u pokvarenosti, već da spase njegove vernike. Da iz njih istera zlo, da ih ujedini sa sobom i da ih sjedini u blagosti i sa njima spasi svet koji ide stazom smrti. Suprotno od toga, ovi ljudi kompromisa uzimaju deo od ovoga sveta i žrtvuju dragulje hrišćanske vere i života, zbog sluga Luciferovih koji nikada neće biti spaseni. Nije Hristos taj koji traži jedinstvo crkava, nego crkveni poglavari. Čak naručuju i nove mise ili liturgije koje će povezati više konfesija. Sećaš se šta je Bregović radio 2002. godine? Da nije strašno, bilo bi smešno. Ali, tako je dopadljivo za većinu ljudi. Čak, po pravilu, dobronamernih ljudi koji su u zabludi.

- Zašto misliš da su u zabludi? - upita Vesna.

- Vekovima je Lucifer pripremao naraštaje i naraštaje za ovo što se danas dešava. Strpljivo je pletena filigranska mreža oko naših svesti. Hristos ne traži ujedinjenje laži sa istinom. Svet je taj koji hoće da prostituise istinu. Da je učini relativnom i parcijalnom. Kada se povede diskusija o ujedinjenju crkava, vidi se da je ona oduševljeno podržavana baš od ljudi koji nikada ranije nisu bili zainteresovani za religiozne stvari, niti ulazili u hram božiji. O pričešću i da ne govorimo. Ujedinjenje u laži je najbolji način neutralizacije hrišćanstva, koji je Lucifer izumeo. To je početak razvodnjavanja hrišćanstva i njegovog potčinjavanja političkim čefovima. Pretvaranja hrišćanstva u slugu interesa ovoga demonskog sveta.

- Sa ovim lažnim jedinstvom hrišćanstvo može dobiti više svetske moći, ali će izgubiti svoju duhovnu snagu. Jasno mi je to. Toliko smo o tome pisali, ali... - kratko se uključi Vesna.

- Nemoj misliti da sve nema smisla što radimo. Ili, tačnije rečeno: pokušavamo. Neka ova naša pisanija spasi bar jednu dušu pa je neka fajda, što bi rekli neki - poče Toša da se smeje. - Zagovornici crkvenog jedinstva stalno ponavljaju da ljudi moraju da slede Hristov zakon, tako da Carstvo božije može konačno da dođe na ovu zemlju. Oni ne žele Hrista kakav on jeste. Ne žele Hrista koji se odupro đavolskim iskušenjima u pustinji. Oni žele Hrista koji hoće zemaljsko carstvo. Hrista koji bi pretvorio kamenje u hlebove da bi se ljudi nasitili. Hrista koji bi preplavio svet čudesima koja izazivaju strhopoštovanje i prinuđuju ljude da se pokore. Ukratko, *ne čekaju Hrista već antihrista*. Jevreji su čekali Mesiju vekovima i kada je on došao samo manjina ga je prihvatila, a većina predala Rimljanima na krst. I to zato što Hristos nije bio ono što su oni očekivali. Nisu bili u stanju da prepoznaju Mesiju u njegovoj ličnosti. Oni su čekali zemaljskog cara, svetskog osvajača koji bi potčinio sve vladare sveta da mu se poklone i služe mu, a dao bi moć i slavu svojim sledbenicima i svom narodu. Kada su ga videli siromašnog i skromnog, krotkog i punog mira, njega koji nije nudio zemaljska dobra no govorio o nebeskom carstvu i, što je još najgore, tražio od njih da se odreknu zemaljskog i opipljivog, da bi tako oslobođeni mogli dostići nebesko i nedodirljivo. Zaključili su da on nije za njih. On nije Mesija koga su čekali, nego upravo suprotno. On koji je odbio da pretvori kamenje u hlebove da bi se nasitili, koji nije hteo da

porazi gomilu svojom moći i nije se složio da potčini zemaljska carstva - nije bio odgovarajući vođa za njih. Zbog toga su ga se odrekli i počeli da čekaju drugog. I oni ga još uvek čekaju. Zajedno sa Jevrejima su i milioni ljudi koji čekaju jevrejskog Mesiju i većina njih se zove hrišćanima, a nemaju pojma da čekaju lažnog mesiju kao i nekada Jevreji.

- U pravu si, samo bojim se da će njihov mesija stvarno i doći. Nije daleko dan kada će antihrist zagospodariti svetom. - prekide ga Vesna.

- Tačno. Doći će Mesija koga Jevreji čekaju. Čuli smo iz usta samoga Hrista i njegovih apostola i zapisano je u knjigama Novog zaveta. Mesija Jevreja će doći. Ali on će nam dati samo zemni hleb, koji je Hristos odbio da dâ. On će ujediniti sve narode i rase i sva carstva sveta u jednu državu. Novi svetski poredak znamo šta je i koliko je već sasvim ostvaren. Ono što je zapravo najopasnije i najpodmuklije je sama činjenica da se antihrist neće pojaviti u istoriji na strašan i šokantan način kojim bi ga svi prepoznali, niti će imati odvratan izgled kako se često misli. Samo će nekolicina shvatiti ko je on. Doći će posle duge pripreme kroz vekove. Pripreme koja je počela još u Hristovo doba, a koja se nastavlja pojačano napredujući i u naše dane. Ljudi će u njemu videti svog velikog dobrotvora i mirotvorca. Vekovi otpadništva od Boga pripremili su čovečanstvo. Sav razvoj istorije vodi Antihristu.

- U pravu si. Ne treba velika mudrost da se pojmi ovo što pričaš. Ali opet, sa druge strane malo je ljudi koji to na taj način gledaju. Biće da najveći broj nas i ne želi da to vidi. Šta imamo na svetskoj političkoj sceni, to vidimo svaki dan u vestima, ali kako stoji stvar sa konfesijama. To je za većinu ljudi u drugom planu. Jer duh ateizma provlači se svuda. Čak i oni koji se deklarišu kao vernici zapravo su samo neki koji možda i idu nedeljom ujutru u crkvu, ali od duhovnosti imaju samo toliko da mogu da se zabrinu da li su dali dovoljan prilog u svojoj crkvi. Šta imamo: *Katolicizam* koji je dozvolio da svetski duh ateizma i nihilizma hrani hrišćanstvo zapadnog sveta. Prezasitio je hrišćansku misao racionalizmom i paganskim načinom razmišljanja antičkih Grka. Uvođenjem nepogrešivosti Pape uveo je mehanički elemenat u odnose između Boga i čoveka, učeći da je Bog obećao da govori kroz usta grešnih i oholih ljudi, kakvi su bili mnogi od papa. Humanizam i renesansa su bili kruna skretanja zapadnog čoveka ka idolatriji. Oni su zaista bili manifestacija čovekovog razočaranja lažnim hrišćanstvom. *Protestantizam* je doveo papistički racionalizam do njegovih ekstremnih zaključaka. On je odbacio svetost Crkve i njeno rukovođenje Svetim duhom, zato što nije video ni svetost ni istinu u Crkvi Zapada. Tako je ukinuo tradiciju i ostavio svoje vernike bez kriterijuma za istinu i laž, odstranjujući blagodat božiju iz njenog carstva zauvek. Od protestantizma nije više bilo daleko do *ateizma i materijalizma*. Mnoge filozofije su zauzele poziciju hrišćanske vere u ljudskim umovima i na kraju je *nauka* osvojila svet. Interesantno je koliko je sadašnji čovek, zaluden Ahrimanovim mehanicizmom, spreman da prihvati sve laži nauke. Ona je dala svetu lažni osećaj znanja. Iz godine u godinu menja svoje poglede i teorije, ali svaki put bi ovi pogledi i teorije imali svetost dokazanog znanja. Ta činjenica "dokazivanja" magično utiče na savremenog čoveka.

- Baš tako - prekide je Toša. - A kako se sve to što si rekla preslikava u politici, vrlo dobro smo videli i gledamo još danas. Čovečanstvo porobljeno strastima materijalizma, bilo je pogodno tlo da u njemu proklija jedna od najstrašnijih i najpodmuklijih ideologija - komunizam, koji je porobio mase, prosto ih opčinivši idejom jednakosti. Ljudi su činili strašna zverstva svom bližnjem, a sve sa idejom o žrtvovanju pojedinačnog interesa - svog, a još i više svog bižnjeg, zarad nekog planetarnog blagostanja. Kada je siromaštvo duha doteralo ljude da veruju da je jedino stvarno dobro novac, bilo je prirodno da zahtevaju

njegovu ravnomernu raspodelu od vlada koje su bile ravnodušne prema patnjama sirotinje. Ovo je ispunilo duše mržnjom i pakošću i učinilo ih još nesrećnijim, otvarajući nepremostive ponore među ljudima i vodeći mnoge do Kainovske mržnje. Dvadeseti vek je protekao u znaku bespoštednog rata između kapitalizma i socijalizma, iako su oni, u stvari, dva bratska sistema, podjednako i materijalistička i obožavaoci novca, podeljeni jedino sopstvenim interesima i borbom oko raspodele blagostanja. Skrivene u suprotnim ideologijama Istoka i Zapada, dve istovetne sile zla prave maskaradu u lukavom savezu koji stvara očigledne razlike između zapadnog kapitalizma i istočnog komunizma. Uprkos ovim ispoljenim razlikama, dve ideologije su u stvarnosti različite manifestacije iste demonske teme - stvaranja nove vladajuće aristokratije bazirane ne na kruni i nasleđu, već isključivo na moći novca na Zapadu, i ogoljenoj birokratskoj moći partijske elite na Istoku. Obe koriste najmodernije aspekte kompjuterizovane tehnologije da se održe i prošire svoju vladavinu nad ljudima. Sposobnost ovih elita da zadrže moć smišljena je na Zapadu upotrebom *ahrimanskih* sredstava za kontrolu masa koje žive pod luciferskom iluzijom da je materijalno zadovoljenje sloboda, a na istoku *luciferskom* birokratijom pod maskom ahrimanskog i iluzionog ideala jednakih mogućnosti za sve. Dve ideologije koje su čovečanstvo dovele do ivice istrebljenja samo su odraz u ogledalu i jedne i druge, pokazujući klasičan oblik paralelnih inverzija koje maskiraju njihovu pravu prirodu.

- Još malo i biće ispunjeno sve što je potrebno da antihrist lično preuzme vrhovno vođstvo svetske države, da raščisti sa glađu i siromaštvom zauvek. Da potpuno snabde ljude materijalnim dobrima, tako da u njihovim srcima, punim zadovoljstva i udobnosti, ne bude više mesta za Boga.

- Ti Vesna pričaš o Titovom modelu socijalizma? - poče Toša da se smeje.

- Dobro si me podestio. Tačno. To je bio veliki eksperiment kako će se ljudi ponašati u sličnim uslovima. Titov socijalizam je bio ekonomski neodrživ, ali koga je to zabrinjavalo. Strane donacije su pokrivala ekonomske gluposti i nerad. I dan-danas mnogi koji se sećaju tog vremena - žale za njim. I onda zar treba sumnjati da će neko odbiti blagu antihristovu vlast koji će nuditi slično materijalno blagostanje. Koga je briga za stanje duha kada su zadovoljeni porivi potrošačkog društva. U svojoj državi antihrist neće trpeti neslogu. Zar da mu nekave crkvene prepirke poljuljaju vlast. Neće tolerirati religije i njihove svađe oko verskih pitanja. Njegov tron će biti i politički i verski.

- Nije mi jasno samo jedno. Zašto je dozvolio u toj njegovoj Jugoslaviji da i dalje deluju crkve? I muslimani i katolici - sem pravoslavlja. Jedino je Srbima branio veru. Svi smo mi odrasli kao strogi ateisti. Ti si mlađa i možda se ne sećaš baš dobro tog doba?

- Kako ti nije jasno? Tu i jeste upravo suština cele priče. To je upravo glavno pitanje. Zašto je bilo zabranjivano samo pravoslavlje? Odgovor je prost - Vesna povisi ton - zato što je ono i jedina prava Božija Crkva. Sve ostalo su sekte u funkciji nečijih interesa. U krajnjoj liniji u funkciji dolaska antihrista na vlast.

- Ljudima je potrebno da u nešto veruju. Moraće postojati nekakva vera koja će zameniti sadašnje crkve i vere? - upita Toša.

- Naravno, zar to već i sada nije masonerija, ali oni više vole da budu u senci. Pre će da gurnu u narod neku dopadljivu sektu. Mislim da će to biti *New Age*. - odgovori Vesna.

- Dopadljivost onog što se zove "biti mason" učinila je da većina današnjih verskih vođa potrče da postanu njihovi članovi. To ih ne sprečava da i dalje nose svoje svete odežde i da služe svoje liturgije. Ali pošto laici još nisu potpuno spremni da napuste svoje crkve,

neophodno je da ovi zadrže svoje uloge i prvo postignu ujedinjenje crkava, pa tek onda ujedinjenje religija.

- Tako će izgledati, verovatno, relativno bliska budućnost. Zato se Gospod pita da li će naći ijednog vernika kada ponovo dođe na Zemlju. - tiho, više za sebe, prokomentariša Vesna.

- Težnje vizantiskih imperatora da se ujedine sa zabludelim papstvom su srećom bile odsečene držanjem naroda i padom Vizantije pod Tursku.

- Koja je to sreća, mani se! - Ljutnu se Vesna.

- Nisam se najbolje izrazio. Mislim da je bilo dobro za ovo o čemu pričamo. "Svako zlo ima neko dobro" - kako se obično kaže. Čim je naš narod opet našao svoju slobodu. Odlaskom zavojevača stara iskušenja su zakucala ponovo na vrata. U početku su pravi Srbi, ljudi tradicije i naroda odolevali struji evropeizacije. Ali oni su bili nepismeni i iako su lili svoju krv za slobodu otadžbine, bili su brzo sklonjeni u stranu od novodošlih obrazovanih ljudi. evropskih đaka, koji su sa znanjima sa Sorbone i drugih tada poznatih škola, donosili i dekadentni evropski duh. U vreme turske okupacije ni jedan kamen sa onoga što se zove Sveta pravoslavna crkva nije mogao biti porušen. Naprotiv, patnje naroda su ovu tvrdu građevinu još više učvršćivale i podizale, bez obzira na to što se molilo u malim nepodesnim hramovima i u stalnom strahu od Turaka. Ovi obmanjivači su ujedinili interese sa tadašnjim vladarima koji su pre svega gledali svoje prizemne vladarske i materijalne interese, a od duhovnog su bivali sve dalje. Pokvarili su naše manastire i crkve. Iako smo prolivali svoju krv u mnogim ratovima, polako smo gubili svoju otadžbinu i svoju religiju. Nipodaštavajući svoj jezik, običaje, ponašanje i duhovno ustrojstvo, nakalemili su racionalizam na sveto drvo pravoslavlja koje je kroz tako mnogo vekova ostalo neoskrnavljeno od varvarskih osvajača. Da bi pogodili Crkvu u srce, ovi su ciljali na njene manastire. Neke su zatvorili, drugima su konfiskovali imovinu, a nekima su poslali takve "progresivne" igumane koji su ih raspustili lakše nego ikakav državni dvosekli mač.

- Staro je pravilo da vera teško pada pod silom, ali lako pred pokvarenošću sluga đavolskih. Običan, pošten svet često ne može da pojmi dokle može da ide njihova pokvarenost. - Vesna koju su zadnje reči Tošine više nego pogodile, nije mogala da se uzdrži da ne prokomentariše. Probudile su i njene strahove i razmišljanja, koja je često potiskivala kao krajnje subjektivna. Nije mogla shvatiti da toliko usamljeno mišljenje može biti ispravno. Otkriće da još neko tako misli i to zapravo lako argumentuje, dalo joj je neku posebnu snagu.

- Uvek u svojim astralnim putovanjima kroz neka prošla vremena - Toša zastade - ovo se nisam nikome poveravao, molim te... Najprisnije doživljam susret sa Nebeskom Srbijom, Srbijom onih Srba koji su živeli, kao istinski ljudi i hrišćani, u drugim i drugačijim vremenima. Bliskim večnosti.. Kako bi bilo lepo da današnja Srbija... Sveti Petar i Pavle i sveti Nikola i sveti Sava i sveti knez Lazar... Nismo više dostojni toga... Svi oni srpski mladići i devojke kakvi su bili nekad. Čedni kao prolećni predeo. Mladići i devojke, naši preci, koji nas još i danas gledaju sa krajputaša kao sa fresaka i ikona. Mladići i devojke tako čedni da u kolu nisu igrali držeći se za ruke, nego za maramice. Da mi je da danas vidim srpske domaćine, poštene i vredne radnike, koji ništa nisu počinjali pre nego što se prekrste i rekli: "Bože, pomози!" i koji, kad vo stane u njivi od umora, vukući plug, nisu tukli životinju, nego je pomilovali i rekli: "Ajde, brale!". Gde su ti domaćini koji su u ratovima, dok su branili rodnu grudu, bili istovremeno i junaci u borbi, i ljudi prema tuđoj nejači i zarobljenicima... Divne majke, rodne kao srpska zemlja u jesen i čedne kao tek isprošena

nevesta, koje su na svojim plećima nosile kuću i okućnicu dok su domaćini ratovali, vaspitavale i podizale decu, hranile prosjake... One deke i bake čije su čvornovate, staračkim žilama ispresecane ruke, bile dostojne celivanja zbog svega što su stvorile i zbog milostinje koju su pružile i zbog Sunca koje je u njima našlo svoj dom...

Vesna hitrim pokretom ruke obrisa veliku suzu koja joj poteče iz oka. Godine života kakav je vodila naučile su je da je sramotno pokazivati svoja osećanja.

- Izvini, prošapta. Ne znam šta mi je.

Nemoj se stideti svojih osećanja. Pogotovo kada su plemenita. Kamo sreće kada bi se više ljudi zaplakalo nad ovom današnjom Srbijom. Ovakvom kakva je.

*

Ako je Toša nešto posebno voleo da jede, to su bile domaće kiflice, tek izvađene iz rerne. Selena upravo uđe noseći veliki poslužavnik sa činijom svežih kiflica, i stavi ga na mali stočić. Miris svežeg peciva preplavi sobu. Pogleda prvo Vesnu pa onda Tošu.

- Šta vam je? Šta ste se umusili? - upita. - Tošo šta radiš našoj gošći? Mora da si je maltretirao svojim filozofiranjem!

- Ne, nipošto - odgovori Vesna već potpuno pribrana.

- Onda mora da je od ove pesme - poče Selena da se smeje.

Na radiju je Bora Čorba iskreno pevao "*Pobeći negde gde ne trebaju pilule za spavanje*".

- Nije od pesme - uključi se Toša. - Mada se ova pesma idealno uklapa u ono o čemu smo malopre pričali.

- Lepo ja kažem da si je davio tvojim filozofiranjem.

- Pričali smo o... Teško je reći ukratko. O ovome u čemu živimo, o vremenu gde trebaju pilule za spavanje.

- Nego, gde su koverta? - upita Selena. - Šta je u njima?

- Koje koverta? - hladno pitanjem odgovori Toša.

- Kako koje? Od onog tvog fantomskog poštara.

- Onda su i koverta fantomske, pa se lako izgube. - poče Toša da se smeje.

- Stvarno, pitam te šta je u njima?

- Otišla su pisma za poštarom.

- Nerviraš me. Da znaš samo da sam i ja videla tog vašeg duha od poštara. Gledala sam kroz prozor. Za toliko vidim i ja - prepoznala sam da nije čovek.

Toša i Vesna se pogledaše. Sad su i oni bili iznenađeni.

- Što mi odmah nisi rekla? - upita Toša koga je prošla volja za smehom.

- Ni ti nisi iskren sa mnom, a očekuiješ da ja...

- Nemojte se prepirati - upade Vesna. - Selena je u pravu. I sam si svestan njenih sposobnosti. Zna ona još dosta toga... čak i o Odeljenju. Čita te ona odavno. Staro je pravilo da na najbliže najmanje obraćamo pažnju - poče da se smeje - Moraš priznati da je ovo jedan nula za nju.

- Biće da je tako - zamišljeno procedi Toša. - Pokupio ih je Čuvar - nastavi i pogleda Selenu shvativši u trenutku da je previše rekao.

- Jel to onaj sa Rtnja? - upita ona izdržavši njegov pogled.

- Za koga radiš? - kroz smeh upita Toša. - Ovo je sada tri nula, a ne jedan nula za tebe. Stvarno kaži šta sve znaš! Očigledno sam te potcenio. Moramo i tebe staviti u program zaštite.

- Možda već i jesam. Samo... moja uloga u svemu tome je pomalo specifična - zastade.
- Stojan se složio...

Pri pomenu generalovog imena Toši poče da treperi koleno.

- Čuvar i Bole su na tome insistirali - nastavi Selena. - da se napravi dupla zaštita za sve vas. Malo su i poradili na meni. Ljutiće se što sam vam sve otkrila, ali verovatno je i trebalo. Poštar je doneo program - tačnije instalaciju za program koji bi se prikačio na sve prisutne u momentu otvaranja koverta. Odgovaralo im je što je i Vesna ovde. Preprogamirali bi nas da ubuduće blokatori ne deluju.

- Odakle sve to znaš? - začuđeno upita Vesna.

- Šapnuo mi je Čuvar. - poče da se smeje. - Već je napravio analizu koverata. Sada vraća signal kao da je program instaliran na nama i kao da bajagi radi. Neće dugo moći da ih zavarava, ali dobićemo malo na vremenu.

- Ko su to opet oni? - zastade Toša.

- Nisu Zmijoliki - nastavi Selena. - Ovo je nešto drugo.

- Ko je onda? - nestrpljivo upita Vesna.

- Neka ti ispriča Acim. To je iz Egipta. Komplikovano je. Sada nisu Egipćani, ali to je bila jedna kolonija u pustinju. Stari duhovi... materijalizovani u Egiptu. Ali danas ne žive više tamo. U stvari, odavno su napustili egipatske putinje.

- Samo mi još kaži da ima neke veze sa onom kolonom na koricama Miletove knjige?

- Provociraš, ali znam i ja za Elima i Eluda - poče da se smeje. - Pucao si na slepo ali si pogodio. Samo ću ti reći - zastade - nije ni Elim bio baš naivan. Znao je da ćeš zeznuti stvar. Mislim Elud - poče slatko da se smeje. - Misliš da on nije mogao da preživi? Ako je mogla Acim... Bio je mnogo jači od nje.

*

- Jeste, ali sve je ovo malo previše za mene - reče Toša i poče da šeta po sobi.

- Bolje uzmi kiflice dok su vrele. Nemoj da se nerviraš. Nije u skladu sa tvojoj reputacijom velikog maga - kroz smeh završi Selena.

- Hoćeš da kažeš da je i Elim prisutan i dan-danas? Kao i Acim? - upita Toša.

- Mnogo me pitaš. Tu su, bliže nama nego što misliš, ali ... i bliže i življe. Oni su ovo danas pokušali. Na njih sam mislila. Nego, ja mnogo pričam a zagoreće mi drugi pleh. Ti ne voliš kad su mnogo reš.

- Ne možeš sad tek tako da prekineš priču. Kaži šta znaš?

- Zagoreće mi kiflice - poče da se smeje Selena.

- Gde su sada?

- U rerni.

- Prestani, ozbiljno te pitam. Kažeš da su blizu. Gde, da nisu i oni na Rtnju?

- Ne, mnogo bliže.

- Da nisu na Kraljevici? - podrugljivo i povišenog tona upita Toša.

- Pogodio si! - veselo odgovori Selena i izađe iz sobe.

- Ovo je stvarno previše za mene. - tiho reče Toša sedajući u veliku fotelju.

- Bogami i za mene, - odgovori Vesna - ali bar znamo na čemu smo. Imaćemo čime da se bavimo. Već smo zaboravili koju smo dinamiku u ovim stvarima imali do pre neku godinu, do one vremenske oluje.

- U pravu si. Sada oni ekumenski problemi izgledaju mnogo manje značajni. To će doći na red kasnije. Gde samo na Kraljevici? I ja da to ne vidim ovde pred svojim nosom... Mada, kad bolje razmislim, još odavno je Mile upozoravao na neka svetišta duboko pod Kraljevicom. Čak i crtao nekakve karte podzemnih tunela. Gde li sam samo to ostavio? Davno je to bilo. Posle smo na to potpuno zaboravili. Imali smo čvrstu poruku da ne možemo nikakvim kopanjem doći di tih laguna. Da, sad se sećam - mogu tamo da se prenesem. Prati me.

- Da baš lepa prostorija. Kao rimski peristel. Samo pod zemljom. Kakav je ovo oltar?

- Pre žrtvenik, ne znam. Davno smo ovde Mile i ja dolazili. I ove vatre sa strane su i tada gorele.

- Kako neobična zelena vatra!

- Nema nikoga, kao da je napušteno.

- Nisam sigurna.

- Samo još fali da se Selena pojavi sa njenim kiflicama! - poče Toša da se smeje i naglo se okrenu i umalo ne pade kada ugleda Selenu.

- Nisam ponela kiflice, ali opasno je ovde da budete duže. Bolje pođimo kući, nego, gre'ota da se o'lade kiflice.

- U pravu si. Ali duguješ nam veliko objašnjenje.